ការត្រួសត្រាយផ្លូវ
សម្រាប់ដំណឹងល្អ

ការជួយឱ្យក្រុមជំនុំរីកចម្រើន
និងដាំក្រុមជំនុំថ្មី ដែលគាំទ្រខ្លួនឯង
ដោយប្រើវិធីសាស្ត្រគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

ដោយលោក ថូម៉ាស វេឌ និង បាបារ៉ា អ៊ែឃីន
By Thomas Wade and Barbara Akins

First Printing	2,000 copies	February 2004
Second Printing	2,000 copies	September 2009
Third Printing	1,000 copies	September 2010

© រក្សាសិទ្ធិដោយ*ព្រះបន្ទូលនៃជីវិត*, ឆ្នាំ ២០០៤, ២០០៩, ២០១០

A Training Book of
Words of Life Ministries and
Antioch Institute

យើងខ្ញុំទទួលស្វាគមន៍មតិរិះគន់ស្ថាបនា និងយោបល់ផ្សេងៗពីលោកអ្នក។ ប្រសិនបើ
លោកអ្នកឃើញមានកំហុសណាមួយក្នុងសៀវភៅ សូមទំនាក់ទំនងយើងខ្ញុំតាមរយៈប្រអប់
សំបុត្រ ២៥៨១ ភ្នំពេញ ៣ ឬតាមអ៊ីមែលៈ info@asiaforjesus.com សូមអរគុណ!

មាតិកា

Table of Contents

ផ្នែកទី១

គោលការណ៍នៅព្រះគម្ពីរសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ការបង្កើតសិស្ស និងការដាំក្រុមជំនុំ ៥

ផ្នែកទី២

ចំណុចអនុវត្តិន៍ជាក់ស្តែងៈ អ្វីដែលត្រូវបង្រៀនក្រុមរបស់លោកអ្នក ៣៣

ផ្នែកទី៣

ផែនការៈ ជំហានក្នុងការបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មី ៥៩

ផ្នែកទី៤

សេចក្តីពិតប្រាំមួយយ៉ាងសម្រាប់អ្នកជឿថ្មី ៦៥

១ ការធានាអះអាងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតដ៏នៅអស់កល្ប ៦៧

២ ការជ្រមុជទឹក ៧០

៣ ចូរអានព្រះគម្ពីររបស់លោកអ្នក ៧១

៤ សេចក្តីអធិស្ឋាន ៧១

៥ ក្លាយទៅជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អ ៧២

៦ ការធ្វើបន្ទាល់ ៧៤

ផ្នែកទី៥

ការសិក្សាគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន ៧៧

១ គម្រោងការដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ជីវិតរបស់អ្នក ៧៩

២ អំណាចនៃការរស់នៅដ៏អស់កល្បជានិច្ច ៨៤

៣ សោកនាដ្ឋកម្មនៃអំពើបាប ៨៨

៤ សកម្មភាព និងលទ្ធផល ៩៣

៥ ដំណោះស្រាយរបស់ព្រះចំពោះអំពើបាបរបស់យើង ៩៨

៦ អំណោយដ៏អស្ចារ្យបំផុត ១០២

៧ អំណោយរបស់ព្រះដែលទ្រង់នៅតែប្រទានឱ្យ ១០៧

ផ្នែកទី១

គោលការណ៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសម្រាប់
ការផ្សាយដំណឹងល្អ
បង្កើតសិស្ស
និងការដាំក្រុមជំនុំ

BIBLICAL PRINCIPLES

for Evangelism

Discipleship

and Church Planting

គោលការណ៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ការបង្កើតសិស្ស និងការបង្កើតក្រុមជំនុំ

I.តើការត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អជាអ្វី?

វិធីត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរួមមានការបង្វឹកអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អឱ្យចេញទៅក្នុងតំបន់ដែលគ្មានក្រុមជំនុំ (តំបន់ដែលទើបនឹងបង្កើតថ្មី) ដើម្បី នាំព្រលឹងវិញ្ញាណថ្វាយដល់ព្រះគ្រិស្ត ហើយចាប់ផ្តើមកិច្ចការថ្មីៗជាច្រើន។

ក.នៅក្នុងជីវិតរបស់លោកអ្នក តើផលវិបាកអ្វីខ្លះដែលលោកអ្នកជួបប្រទះក្នុងការបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មីមួយទៀត?

ខ.គំរូ ៤ នៃការបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មីៈ

១. គំរូដែលជាទំនៀមទម្លាប់ក្នុងការបង្កើតជាមួយនឹងក្រុមនៃអ្នកជឿ

- ក្រុមជំនុំកំណត់ទីតាំងនៃការងារ ។
- ក្រុមជំនុំអញ្ជើញអ្នកធ្វើការម្នាក់មកដែលមិនចាំបាច់ជាគ្រូគង្វាលនោះទេ ដើម្បីឱ្យចាប់ផ្តើមបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មី។
- អ្នកធ្វើការត្រូវស្វែងរកទីកន្លែងប្រជុំសម្រាប់ក្រុមថ្មីដើម្បីជួបជុំគ្នា ហើយចាប់ផ្តើមអញ្ជើញប្រជាជនមករៀនព្រះគម្ពីរ និងថ្វាយបង្គំ។

- ក្រុមជំនុំត្រូវផ្គត់ផ្គង់ដល់គ្រិស្តបរិស័ទ៥ទៅ១០នាក់ ឬក៏ច្រើនជាងនេះដែលរស់នៅក្នុងតំបន់នោះ។
- អ្នកជឿទាំងនេះ និងអ្នកធ្វើការចាប់ផ្តើមនូវការប្រជុំមួយជាមួយនឹងការផ្គត់ផ្គង់ខាងហិរញ្ញវត្ថុនៃក្រុមជំនុំ។
- ក្រុមជំនុំជាធម្មតាធ្វើការសម្រេចចិត្តរាល់បញ្ហាសំខាន់ទាំងអស់ និងប៉ាន់ប្រមាណមើលពីការចំណាយនៃក្រុមជំនុំថ្មីដូចជា៖ របស់របរប្រើប្រាស់ ការសាងសង់អាគារ និងប្រាក់ខែ។

២. គំរូដែលជាទំនៀមទម្លាប់ក្នុងការបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មីមួយដោយគ្មានក្រុមអ្នកជឿ

ក្រុមជំនុំត្រូវទទួលបន្ទុកអ្វីៗទាំងអស់ដូចដែលបានធ្វើនៅក្នុងគំរូដំបូងរហូតដល់ការងារថ្មីត្រូវបានរៀបចំឱ្យបានជាក្រុមជំនុំថ្មីជាផ្លូវការសិន។ មានការខុសប្លែកតែមួយគត់ គឺការអវត្តមាននៃក្រុមគាំទ្រដំបូងដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកជឿនៅក្នុងតំបន់នោះ។

៣.គំរូគម្រោងពិសេស

ក្រុមជំនុំត្រូវស្វែងរកតំបន់ និងបង្កើតគម្រោងមួយដែលនឹងធ្វើឱ្យមានឥទ្ធិពលដ៏ធំធេង។ ឧទាហរណ៍ដ៏សាមញ្ញខ្លះនៃគម្រោងសង្គមដូចជា ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ឬព័ន្ធកិច្ចដើម្បីឈានទៅដល់សហគមន៍ដែលនៅដាច់ស្រយាល។ គ្រោងការទាំងនេះត្រូវបានជ្រើសរើសឡើងដោយប្រភពនៃហិរញ្ញវត្ថុ និងធនធានមនុស្សរបស់អង្គការផ្ទាល់។ ឧទាហរណ៍ នៅឆ្នាំ ១៩៩២ មានទឹកជំនន់មួយយ៉ាងធំនៅក្នុងរដ្ឋ *មីណាសជើរ៉េស* (Minas Gerias) នៅក្នុង ប្រទេស *ប្រេស៊ីល* មនុស្ស រាប់ពាន់ នាក់ បានបាត់បង់ផ្ទះសម្បែងរបស់ពួកគេ។ *បាបា៉អ៊ែឃើន* មានលទ្ធភាពនឹងអាចយកថវិកាពីអង្គការបេសកកម្មរបស់គាត់ដើម្បីជួយប្រជាជនទាំងនោះក្នុងការកសាងផ្ទះរបស់ពួកគេឡើងវិញ រដ្ឋអំណាចបានផ្តល់ជំនួយជាដីធ្លី ហើយពួកគេបានចាប់ផ្តើមបង្កើតនូវសហគមន៍ថ្មីមួយដែលពួកគេបានដាក់ឈ្មោះថា *ទីក្រុងនៃព្រះអម្ចាស់*។ ពួកគេសង់ផ្ទះ៧០ខ្នងនៅក្នុងរយៈពេល១ឆ្នាំ ហើយរៀនព្រះគម្ពីរនៅតាមផ្ទះ។ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានសង្គ្រោះ ហើយក្រុមជំនុំក៏ត្រូវបានចាប់ផ្តើមឡើងដែរ នេះបន្សំឡើងនៃការប្រើគម្រោងពិសេស និងការត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ពីព្រោះជាធម្មតាការសិក្សាព្រះគម្ពីរត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងផ្ទះនៃអ្នកដែលមិនជឿ។ ការប្រើវិធីនៃគម្រោងពិសេសនេះ ត្រូវមានអ្នកបម្រើការម្នាក់ជួយចាត់ចែងនូវគ្រោងការនេះហើយអង្គការ ឬក្រុមជំនុំត្រូវផ្គត់ផ្គង់អគារប្រជុំ និងបើកនូវជួរមុខនៃបេសកកម្មជាផ្លូវការ។

៤.គំរូនៃការត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ

ក)- ក្រុមជំនុំត្រូវស្វែងរកតំបន់ដែលយើងនឹងអាចទៅដល់។

ខ)- គ្រូគង្វាល ឬអ្នកដឹកនាំត្រូវជ្រើសរើស «សមាជិកដែលលូតលាស់ខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ» ដើម្បីឱ្យធ្វើការងារ។

គ)- គ្រូគង្វាល ឬអ្នកដឹកនាំត្រូវបង្ហឹក និងបង្រៀនសមាជិកក្រុមជំនុំរូបនោះអំពីគោលបំណងក្នុងកិច្ចការនេះ គឺដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបបង្ហឹកពួកគេ។

ឃ)- សមាជិកក្រុមជំនុំរូបនោះនឹងចាប់ផ្ដើមនូវការងារថ្មីដោយធ្វើ ការបង្រៀនព្រះគម្ពីរនៅក្នុងផ្ទះនៃអ្នកមិនជឿ។

ង)- អ្នកជឿថ្មីដោយការរៀនព្រះគម្ពីរនឹងត្រូវបាននាំមកឱ្យមានការស្រុសស្រួលគ្នាមួយពីទីកន្លែង និងចាប់ផ្ដើមបង្កើតនូវព្រះវិហារថ្មីមួយដែលចាត់ចែងដោយខ្លួនឯង ទំនុកបម្រុងខ្លួនឯង បណ្ដុះបណ្ដាលខ្លួនឯងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ច)- អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ណែនាំក្រុមថ្មីឱ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ហើយប៉ាន់ស្មាននូវការចំណាយរបស់ខ្លួនតាំងពីមុនដំបូង តាំងពីពេលដែលពួកគេបានធ្វើ ដោយមានជំនួយពីព្រះវិហារនោះ។

II. ព្រះគម្ពីរ និង វប្បធម៌

ចំណុចសំខាន់: ប្រទេសនីមួយៗមានវប្បធម៌រៀងៗខ្លួន។ វាជាការសំខាន់ណាស់ដែលថា កិច្ចការនៃអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួតែយល់ពីកាលៈទេសៈនៅជុំវិញវប្បធម៌ និងមិនត្រូវធ្វើឱ្យមានឥទ្ធិពលដោយវប្បធម៌នៃប្រទេសផ្សេងនោះឡើយ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវតែបង្រៀនពីដំណឹងល្អមួយមុខប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ដំណឹងល្អនិងផ្លាស់ប្ដូរនូវទិដ្ឋភាពនៃវប្បធម៌ដែលមិនស្របទៅតាមព្រះគម្ពីរ។

III. ព្រះគម្ពីរ និង អំណាចរបស់ព្រះគម្ពីរ

មនុស្សម្នាក់ៗនៅផែនដីនេះមានប្រភពនៃអំណាចរៀងៗខ្លួន។ លោកបណ្ឌិត RALPH NEIGHBOR, JR នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ **Survival Kit** *«សារពត៌មានប្រតត៍មេន»* និយាយពីប្រភពនៃអំណាចដើម្បីបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងអ្វីដែលមិនត្រឹមត្រូវ។

១. បញ្ញា៖ នេះគឺនៅពេលមនុស្សបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលពិតជាក់ស្តែងទៅតាមសមត្ថភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ដើម្បីឱ្យឃើញថា សមហេតុផលរវាងអ្វីនោះដែលត្រូវឬមិនត្រូវ ល្អឬអាក្រក់ អាចឬមិនអាច និងអ្វីផ្សេងៗទៀត។ ឧ.មនុស្សម្នាក់ពឹងផ្អែកលើបញ្ញារបស់ខ្លួនបានបដិសេធនូវការអស្ចារ្យនៃព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត ពីព្រោះគាត់មិនអាចបង្ហាញនូវការណាមួយឱ្យបានច្បាស់តាមរយៈរបៀបវិទ្យាសាស្ត្រនោះឡើយ។

អេសាយ ៥៥:៨ *« ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា គំនិតយើងខុសប្លែកពីគំនិតអ្នករាល់គ្នា រីឯរបៀបដែលយើងប្រព្រឹត្តក៏ខុសប្លែកពីរបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តដែរ»*

២. បទពិសោធន៍៖ នេះគឺនៅពេលមនុស្សម្នាក់បញ្ជាក់ថាអ្វីដែលត្រឹមត្រូវឬក៏ខុសដោយអារម្មណ៍ការយល់ដឹងដោយការស្ទាប និងដោយអារម្មណ៍របស់គាត់។ ឧ.មានថ្ងៃមួយ *ថមវេដ* បានជិះឡានតាក់ស៊ីទៅទីក្រុង RIO DE JANEIRO នៃប្រទេស *ប្រេស៊ីល* និងចាប់ផ្តើមផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់អ្នកបើកបរ។ អ្នកបើកបរបានប្រាប់ដល់ *ថូម៉ាស់* ថា នៅក្នុងការថ្វាយបង្គំក្នុងពិធីនៃសាសនារបស់គាត់ មានមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់ត្រូវបានជាសះស្បើយ និងអាចមើលឃើញឡើងវិញ។ នៅពេល *ថូម៉ាស់* សួរឈ្មោះក្រុមជំនុំរបស់អ្នកបើកបរនោះ គាត់និយាយថាគាត់មិនមែនជាគ្រិស្តបរិស័ទទេ និងថាការពិតសាសនារបស់គាត់មិនមានការទាក់ទងនឹងគ្រិស្តបរិស័ទឡើយ សូម្បីតែបន្តិចក៏គ្មានដែរ។

អារក្សមានអំណាចនឹងធ្វើការអស្ចារ្យជាច្រើន ប៉ុន្តែវាមិនអាចសង្គ្រោះ ឬក៏ឱ្យសន្តិភាពដ៏ពិតប្រាកដ និងការអត់ទោសដល់គេបានឡើយ។ ពេលខ្លះវាប្រើការអស្ចារ្យដើម្បីបំភាន់មនុស្សលោក។ ព្រះគម្ពីរ ២ ថែស្សាឡូនីច ២:៩-១២បានចែងថា *«រីឯមេប្រឆាំងសាសនានោះវិញ វាមកដល់ដោយអំណាចមារសាតាំង គឺវាសម្តែងការអស្ចារ្យ ទីសំគាល់ និងឫទ្ធិបដិហារិយ៍បោកប្រាស់សព្វបែបយ៉ាង។ វានឹងប្រើអំពើទុច្ចរិតគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីបោកបញ្ឆោតអស់អ្នកដែលត្រូវវិនាសអន្តរាយ ព្រោះគេពុំព្រមទទួល ពុំព្រមស្រឡាញ់សេចក្តីពិត ដែលអាចសង្គ្រោះគេទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់ចាត់ឥទ្ធិពលមួយមកធ្វើឱ្យគេវង្វេង និង ឱ្យគេជឿលើពាក្យភូតភរ ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលមិនព្រមជឿសេចក្តីពិត ហើយចូលចិត្តអំពើទុច្ចរិតត្រូវទទួលទោស» ។*

អ្នកខ្លះនិយាយដូចខាងក្រោមថា៖ *«ខ្ញុំជឿលើថ្នាំ និងគ្រឿងស្រវឹង ពីព្រោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ល្អនៅពេលខ្ញុំប្រើវា»*។ ប្រភពនៃអំណាចសម្រាប់មនុស្សម្នាក់នេះគឺ

អារម្មណ៍របស់គាត់។ នេះជាផ្លូវមួយដែលគ្រោះថ្នាក់បំផុតដើម្បីបង្កើតការរកមើលប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីជំនឿរបស់លោកអ្នក។ អ្នកផ្សេងទៀតនិយាយថា: *«ខ្ញុំជឿលើអ្នកព្យាបាលដ៏ពិសេសឬគ្រូពេទ្យថ្នាំនេះ ពីព្រោះគាត់អាចព្យាបាលជំងឺនេះបាន»* ប៉ុន្តែមនុស្សអស្ចារ្យ គឺជាអ្នកដែលអាចធ្វើការដ៏គួរឱ្យអស្ចារ្យជាច្រើន កំពុងស្វែងរកលាភសាការៈ និងភាពល្បីល្បាញដែលមិនមែនមកពីព្រះទាល់តែសោះ។

យើងមិនអាចដាក់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅលើការអស្ចារ្យ អារម្មណ៍ ឬសូម្បីតែបទពិសោធរបស់យើងបានឡើយ។ តែត្រូវពឹងផ្អែកទៅលើអង្គព្រះយេស៊ូគ្រិស្តថាព្រះអង្គជានរណា និងព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គមាននៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។

៣. ទំនៀមទម្លាប់: នេះជាបញ្ហាមួយក្នុងចំណោមបញ្ហាដ៏ធំបំផុតដែលព្រះគ្រិស្តបានប្រឈមមុខ។ ព្រះអង្គបានប្រឆាំងនឹងទំលៀមទំលាប់របស់សាសនាយូដា ពីព្រោះពួកគេតែងតែយកទំនៀមទន្លាប់ដាក់នៅលើសេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្សជាតិ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរម៉ាកុស៣:១-៦ យើងឃើញពីការដែលពួកអាចារ្យផារិស៊ីសាកល្បងព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត។

នៅក្នុង១១: នៅទីនេះយើងឃើញមានអ្វីកើតឡើងនៅពេលព្រះយេស៊ូគ្រិស្តយាងចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំសាសនា ។ ព្រះវិហារនៅក្នុងសាលាប្រជុំ ព្រះវិហារពេញទៅដោយមនុស្ស និងនៅចំកណ្តាលនៃហ្វូងមនុស្សមានបុរសម្នាក់ស្វិតដៃម្ខាង។

នៅក្នុង១២: មនុស្សម្នាចាប់ផ្តើមខ្សិបគ្នាដូចនេះ «តើអ្នកឃើញទេ តើអ្នកណាទើបនឹងដើរចូលមក» «ព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត» «តើអ្នកឃើញទេថា តើនរណាកំពុងអង្គុយនៅទីនោះ?» «បុរសស្វិតដៃម្ខាងម្នាក់» «តើអ្នកគិតថាព្រះយេស៊ូនឹងព្យាបាលគាត់ដែរឬទេ?» «ខ្ញុំមិនដឹងទេថ្ងៃនេះជាថ្ងៃសៅរ៍»។

នៅក្នុង១៣: ព្រះយេស៊ូឱ្យបុរសម្នាក់នោះក្រោកឈរឡើង ចូលមកកាន់ព្រះអង្គ ហើយបន្ទាប់មកព្រះអង្គសួរទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សថា«តើវាជាការធ្វើអំពើបាបឬក្នុងការព្យាបាលបុរសម្នាក់នេះ?»

នៅក្នុង១៤: មនុស្សម្នានៅស្ងៀម ហើយព្រះយេស៊ូទតទៅកាន់ពួកគេដោយសេចក្តីកំហឹង ព្រោះតែចិត្តរឹងរូសរបស់ពួកគេ។

នៅក្នុង១៥: ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់បុរសម្នាក់នោះថា «ចូរលាតដៃទៅ» បុរសម្នាក់នោះក៏លាត ហើយដៃគាត់ជាមួយរំពេចដូចដៃម្ខាងទៀតដែរ។

នៅក្នុង៦: ពួកហេរ៉ូដ និងពួកអាចារ្យផារិស៊ីបានចាកចេញទៅទាំងមានគម្រោងលបធ្វើឃាតព្រះយេស៊ូ។ ពួកគេបានរៀបចំគម្រោងដើម្បីធ្វើឃាតព្រះយេស៊ូតាំងពីមុនដំបូងនៃកិច្ចការព្រះអង្គមកម្លេះ មិនត្រឹមតែនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះអង្គនោះទេ។ ហេតុអ្វី៖

១. តើមានបញ្ហាអ្វីនៅទីនេះ? (វាជាថ្ងៃឈប់សំរាក)
២. តើមានបញ្ហាអ្វីក្នុងការព្យាបាលមនុស្សនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក? (ប្រឆាំងនឹងទំនៀមទម្លាប់សាសនា)
៣. តើលោកអ្នកជឿថា ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តជាផ្នែកនៃព្រះត្រៃឯក ហើយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែរឬទេ?
៤. តើលោកអ្នកជឿថា ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តជាព្រះនៃថ្ងៃឈប់សម្រាកដែរឬទេ?
៥. តើលោកអ្នកជឿទេ ថានៅពេលព្រះយេស៊ូគ្រិស្តព្យាបាលបុរសម្នាក់នោះនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក គឺព្រះអង្គមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះវរបិតារបស់ព្រះអង្គដែរឬទេ?
៦. បើដូច្នោះ! តើអ្វីជាបញ្ហា?

ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាបានបង្កើតច្បាប់និងទំនៀមទម្លាប់បន្ថែម ដែលព្រះជាម្ចាស់មិនបានបង្កើតទាល់តែសោះ។

តើមានអ្វីដែលទាក់ទងនឹងការត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អនិងការបង្កើតក្រុមជំនុំ? **គឺទាក់ទងទាំងអស់!**

នៅពេលគ្រូគង្វាល *ថូម៉ាស់ វេដ អាឃីនស៍* ទៅប្រទេស *ប្រេស៊ីល* គាត់បានបង្កើតក្រុមអ្នកបង្កើតក្រុមជំនុំមួយក្រុម។ ភាគច្រើននៃពួកគេ គឺជាសមាជិកក្រុមជំនុំធម្មតា។ គាត់បានបង្រៀនពួកគេពីរបៀបផ្សាយដំណឹងល្អ និងបង្កើតក្រុមជំនុំ។ ពួកគេចេញទៅក្រៅទីក្រុង និងនាំព្រលឹងមនុស្សសម្រាប់ព្រះគ្រិស្ត ហើយចាប់ផ្តើមមានការប្រជុំ និងរៀនព្រះគម្ពីរ។ ពួកគេបានបង្កើតនូវ ៦៣ គម្រោងការងារថ្មីៗនៅក្នុងរយៈពេល២ឆ្នាំ។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏*ថូម៉ាស់ អាឃីនស៍* បានប្រឈមមុខទៅនឹងប្រពៃណីដ៏រឹងមាំបីដែលមនុស្សបានបង្កើត ទំនៀមទន្លាប់ទាំងបីនោះវាមានអំណាចណាស់ ពួកវាកំពុងទប់ស្កាត់នូវការរីកដុះដាលនៃការបង្កើតក្រុមជំនុំ។

ប្រពៃណីទី១: ក្រោយពីពេលដែលសមាជិកក្រុមជំនុំបាននាំមនុស្សឱ្យទទួលជឿព្រះយេស៊ូហើយ គ្រូគង្វាល *ថូម៉ាស់* បាននិយាយថា «យើងត្រូវអនុញ្ញាតអ្នកផ្សាយ

ដំណឹងល្អនេះធ្វើពិធី ជ្រមុជទឹកឱ្យអ្នកដែលទើបនឹងជឿថ្មីនេះ និងពិធីលាងព្រះអម្ចាស់»។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយក៏មានគ្រូគង្វាលខ្លះ (មិនមែនទាំងអស់នោះទេ) និយាយថា «ពួកគេមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ ពីព្រោះពួកគេមិនបានត្រូវរើសតាំង»។

ថូម៉ាស់ ឆ្លើយតបដោយសួរថា «តើនៅកន្លែងណាដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនពីការនេះ?» គេបានឆ្លើយតបថា«ព្រះគម្ពីរមិនបានបង្រៀនដូច្នេះទេ ប៉ុន្តែនេះជាទំលៀមទំលាប់របស់យើងឬក៏ច្បាប់នៅទីនេះ»។

ប្រព័ន្ធនៃការរើសតាំងទំនើបមិនមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរនោះទេ។ ការរើសតាំងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមិនមែនជាសេវាកម្ម ឬកម្មវិធីជាផ្លូវការទេ។ គ្មានការអនុម័តជាផ្លូវការអំពីសេវាកម្មនោះទេ។ ពាក្យថា«រើសតាំង»មានន័យថា តែងតាំង សេចក្ដីបង្គាប់ ឬសេចក្ដីបញ្ជា។ គម្ពីរយ៉ូហាន១៥:១៦ព្រះយេស៊ូ រើសសាវ័ករបស់ព្រះអង្គ*«មិនមែនអ្នករាល់គ្នាដែលបានជ្រើសរើសខ្ញុំទេ គឺខ្ញុំទេតើដែលបានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នាហើយបានតែងតាំងអ្នករាល់ឱ្យទៅ និងបង្កើតផលព្រមទាំងឱ្យផលរបស់អ្នករាល់គ្នាបាននៅស្ថិតស្ថេរ។ ដូច្នេះអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាបានសុំពីព្រះវរបិតាក្នុងនាមខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងប្រទានឱ្យអ្នករាល់គ្នាជាពុំខាន»* ។

កិច្ចការ១៤:២៣ និយាយថាប៉ុលបានរើសចាស់ទុំ *«លោកបានតែងតាំងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ នៅតាមក្រុមជំនុំ ព្រះសហគមន៍នីមួយៗ។ លុះបាន អធិស្ឋាន និង តមអាហារ ហើយលោកទាំងពីរក៏ផ្ញើពួកសាវ័កទុកនៅនឹងព្រះអម្ចាស់ដែលគេបានជឿ។*

ចាស់ទុំទាំងនេះជាពួកអ្នកដឹកនាំនៃក្រុមជុំនុំជាច្រើន ដែលប៉ុលបានបង្កើត។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ការរើសតាំងជាកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជារបស់មនុស្សនោះទេ។ ព្រះជាម្ចាស់រើសតាំង និងជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំទាំងអស់។ នៅក្នុងប្រព័ន្ធរើសតាំងសម័យថ្មីរបស់យើងនេះ ក្នុងប្រទេសជាតិខ្លះបានក្លាយទៅជាហួសពីអ្វីដែលមានចែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។

នៅក្នុងប្រទេសខ្លះមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានរើសតាំងលុះត្រាតែគាត់បានបញ្ចប់នូវសាលាគម្ពីរជាមុនសិន។ តើសាលារៀនរបៀបណាដែលព្រះយេស៊ូ បាន ចូលរួមនោះ? តើសាលាគម្ពីរបែបយ៉ាងទៅដែលប៉ុល ពេត្រុស យ៉ូហានបានចូលរួម?

សូមឱ្យខ្ញុំសួរលោកអ្នក តើអ្នកណាជ្រមុជទឹកឱ្យសាវ័កប៉ុល?តើជាគ្រូគង្វាលឬក៏ជាមនុស្សធម្មតា?តើមានមនុស្សប៉ុន្មានអ្នកដែលព្រះយេស៊ូជ្រមុជទឹកឱ្យ? តើនៅ

កន្លែងណាដែលយើងរកឃើញនូវគំនិតថា មានតែគ្រូគង្វាលមួយប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើពិធីជ្រមុជទឹក និងពិធីលៀងព្រះអង្គម្ចាស់បាន?

នៅក្នុងប្រវត្តិនៃតំបន់ជីវិតជាក្រុមជំនុំ យើងអនុវត្តនូវក្រុមជំនុំបែបប្រព័ន្ធព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដែលនៅក្នុងនោះពួកសង្ឃបានធ្វើអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់មនុស្ស។ ក្រុមជំនុំមានឥទ្ធិពលជាច្រើនផ្សេងទៀតមកពីព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំង កាតូលិក។

ប្រពៃណីទី២: បន្ទាប់មក ថូម៉ាស់ មកបាននិយាយថា «យើងត្រូវការរៀបចំក្រុមដែលជួបជុំគ្នាទាំងនេះ ឱ្យទៅជាក្រុមជំនុំ»។ អ្នកខ្លះនិយាយថា «យើងមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ លុះត្រាណាតែពួកគេមានដី និងអគារខ្លួនរបស់គេផ្ទាល់ខ្លួនសិន»។ លោក *ថូម៉ាស់* បានឆ្លើយតបដោយនិយាយថា «ព្រះគម្ពីរមិនបានបង្រៀនដូច្នោះទេ» ហើយគេបានឆ្លើយទៀតថា «ព្រះគម្ពីរមិនបាននិយាយមែន ប៉ុន្តែនេះជាទំនៀមទម្លាប់របស់យើង»

ប្រពៃណីទី៣: នៅក្នុងប្រទេសផ្សេងៗទៀត គ្រូគង្វាលបាននិយាយថា «លក្ខន្តិកៈសហព័ន្ធក្រុមជំនុំរបស់យើងនិយាយថា យើងបង្កើតជាក្រុមជំនុំនៅទីនេះមិនបានទេ លុះត្រាតែក្រុមជំនុំនោះមានយ៉ាងហោចណាស់សមាជិក៥០នាក់ដែរ»។ លោក *ថូម៉ាស់* បានឆ្លើយតបដោយនិយាយថា «ព្រះគម្ពីរមិនបានបង្រៀនដូច្នោះទេ» ហើយគេបានឆ្លើយទៀតថា «ព្រះគម្ពីរមិនបាននិយាយបែបនេះមែនប៉ុន្តែ នេះជាទំនៀមទម្លាប់របស់យើង» ។ ចម្លើយ«វាមិនមែនទេ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាប្រពៃណី ទំនៀមទម្លាប់របស់យើងតែប៉ុណ្ណោះ»។ មានករណីជាច្រើនដែលប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់របស់យើងមានឥទ្ធិពលជាងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយនោះពិតជាអ្វីដែលព្រះគ្រិស្តរាប់ពីការនោះផងដែរ។ ប្រសិនជាពួកយើងនឹងទៅមើលពីការរីកដុះដាលនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះវិហារថ្មីជាច្រើនបានបង្កើតឡើងយើងត្រូវត្រលប់ទៅឯព្រះគម្ពីរវិញ និងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងដាក់ព្រះគម្ពីរនៅលើមនុស្សដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ និងទំនៀមទម្លាប់។

ប្រសិនជាយើងចង់មើលឃើញនូវចលនាបង្កើតក្រុមជំនុំដ៏ពិតនៅក្នុងពិភពលោករបស់យើង ដូច្នេះយើងត្រូវបង្កើននូវអំណាចអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អរបស់យើងឱ្យធ្វើព័ន្ធកិច្ចដែលព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅពួកគេឱ្យធ្វើ និងដើរតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរថាតើអ្វីទៅជាក្រុមជំនុំនោះ។

នៅពេលយើងដាក់ប្រពៃណីនៅលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះយើងលប់បំបាត់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលនៅក្នុង ម៉ាថាយ១៥:៦-៩ ថា

គ្រប់មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែកំពុត «អ្នករាល់គ្នាបានបំបាត់តម្លៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅប្រព្រឹត្តតាមទំនៀមទំលាប់របស់អ្នករាល់គ្នាវិញ ។ មនុស្សមានពុតអើយ ពាក្យដែលព្យាការីអេសាយថ្លែង ទុកអំពីអ្នករាល់គ្នាត្រូវណាស់គឺ ៖ ប្រជារាស្ត្រនេះគោរពយើងតែបបូរមាត់ រីឯចិត្តគេនៅឆ្ងាយពីយើង ។ គេថ្វាយបង្គំយើងឥតបានការអ្វីសោះ ព្រោះគេបង្រៀនតែក្បួនច្បាប់របស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ។

៤.បទគម្ពីរៈ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាប្រភពតែមួយគត់នៃអំណាចដ៏ពិតរបស់យើង។ ព្រះជាម្ចាស់បើកសម្តែងនូវសេចក្តីពិតទៅតាមព្រះបន្ទូលដែលបានកត់ត្រារបស់ពួកគេមិនកែប្រែ និងបំពេញចំណេះដឹងនោះបានទេ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលនៅក្នុង យ៉ូហាន ៨:៣២ថា *«អ្នករាល់គ្នានឹងស្គាល់សេចក្តីពិត ហើយសេចក្តីពិតនឹងរំដោះអ្នករាល់គ្នាឱ្យមានសេរីភាព»។*

អេសាយ ៤០:៨ចែងថា *«ស្មៅតែងតែក្រៀម ហើយផ្កាក៏ស្រពោន ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៃយើងស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច»។*

ទំនុកដំកើង ១១៩:១០៥ចែងថា *«ច្បាប់របស់ព្រះអង្គបានធ្វើឱ្យទូលបង្គំដឹងខុសត្រូវ»។*

ទំនុកដំកើង *១១៩:១៤០ ចែងថា «ព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គសម្រេចជាក់ស្តែង ហើយ ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនេះណាស់»។*

ទំនុកដំកើង *១១៩:១៦០ ចែងថា «គោលការណ៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គជាសេចក្តីពិត ហើយការទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះអង្គសម្រេចដោយសុចរិត នៅស្ថិតស្ថេរហូតទៅ»។*

យ៉ូហាន១៤:៦ ចែងថា *«ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា ៖ ខ្ញុំនឹងហើយ ជាផ្លូវ ជាសេចក្តី និងជាជីវិត ។ គ្មាននរណាអាចទៅកាន់ព្រះវរបិតាបានឡើយលើកលែងតែទៅតាមខ្ញុំ»។*

តើអ្វីទៅជាសេចក្តីពិត?

ក. ព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត
ខ. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

IV. តើអ្នកណាអាចធ្វើជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ

មានមុខងារបីនៅក្នុងក្រុមជំនុំសម័យសញ្ញាថ្មី

ក. អ្នកត្រួតត្រា-១ ធីម៉ូថេ ៣

ខ. អ្នកជំនួយ (អ្នកបម្រើ)-១ ធីម៉ូថេ ៣:៨, ១០, ១២, ១៣, និងភីលីព ១:១

គ. ពួកចាស់ទុំ-កិច្ចការ ១៤:២៣ មានលើកឡើង៥៦ដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ តើពួកគេជានរណា? កិច្ចការ ១៥:២, ៤, ៦, ២២, ១៦:៤, ២១:៨។

សាវកប៉ូលធ្វើតាមដំណាក់កាលបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងការដាំក្រុមជំនុំ

១. គាត់ចូលទៅក្នុងទីក្រុង:
- ការធ្វើដំណើរលើកមួយ: កិច្ចការ ១៣:៥, ៦, ១៤:១, ៦, ២៤, ២៥
- ការធ្វើដំណើរលើកទីពីរ: កិច្ចការ ១៦:១២, ១៧:១, ១០, ១៥, ១៨:១, ១៩
- ការធ្វើដំណើរលើកទីបី: កិច្ចការ ១៩:១, ២០:២

២. គាត់ផ្សាយដំណឹងល្អ: កិច្ចការ ១៤:៣, ៧, ២១, ២៥

៣. គាត់នាំអ្នកដែលបាត់បង់ទៅកាន់ព្រះគ្រិស្ត: កិច្ចការ ១៤:១, ២១, ១៩:៨

៤. គាត់បង្រៀនដល់អ្នកជឿថ្មី: កិច្ចការ ១៤:២២, ១៨:២៣, ១៩:៩.១០

៥. គាត់បង្វឹកអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងតំបន់: កិច្ចការ ១៤:២៧, ១៥:៣៦, ១៦:៥, ២០:២០

៦. គាត់រៀបចំក្រុមជំនុំ និងជ្រើសរើសចាស់ទុំដើម្បីប៉ាន់ប្រមាណការដឹកនាំនៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងតំបន់ កិច្ចការ ១៤:២៣, ២០:១៧, ២៨

៧. គាត់បានចាកចេញពីទីក្រុង ហើយធ្វើដំណើរទៅទីក្រុងមួយទៀត កិច្ចការ ២០:៣៦-៣៨
- តើអ្នកណាដឹកនាំក្រុមជំនុំថ្មីដែលសាវកប៉ូលបានបង្កើត?

____

- តើអ្នកណាជាចាស់ទុំ? ______________________

ដោយយោងទៅតាមព្រះគម្ពីរតើនរណាអាចជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អបាន?______________________________

____

មុខងារ ៤ នៅក្នុងក្រុមជំនុំ: អេភេសូរ៤:១១

ក. សាវក «ជាអ្នកដែលត្រូវបានបញ្ជូនឱ្យចេញទៅ»

ខ. **អ្នកថ្លែងព្រះបន្ទូល** ទុតិយកថា ១៨:១៨ «យើងនឹងធ្វើឱ្យមានព្យាការីម្នាក់ដូចអ្នកងើបឡើងពីក្នុងចំណោមលោកអ្នករបស់ខ្លួន យើងនឹងដាក់ព្រះបន្ទូលរបស់យើងនៅក្នុងមាត់របស់ព្យាការីនោះ លោកនឹងថ្លែងសេចក្ដីទាំងប៉ុន្មាន ដែលយើងបង្គាប់»។

គ. **អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ**ត្រូវបានត្រាស់ហៅឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីនាំព្រលឹងអ្នកដែលបាត់បង់ថ្វាយព្រះគ្រិស្ត។ នៅក្នុងសម័យនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ភីលីពជាមនុស្សធម្មតា អ្នកជំនួយ ជាអ្នក និងជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ *កិច្ចការ ២១:៨ថែងថា « នៅថ្ងៃបន្ទាប់យើងបន្តដំណើរទៅដល់ក្រុងសេសារា។ លោកបានចូលផ្ទះលោកភីលីពជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងជាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមក្រុមប្រាំពីររូបហើយយើងក៏ស្នាក់នៅផ្ទះគាត់»* ។

គាត់ជាមនុស្សធម្មតាដែលផ្សាយដំណឹងល្អទៅដល់មនុស្សដែលបាត់បង់ និងធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកដល់ពួកគេ កិច្ចការ៨:១២ ថែងថា « *កាលគេជឿដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអំពីព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត ដែលលោកភីលីពប្រកាសប្រាប់ គេក៏ទទួលពិធីជ្រមុជទឹកទាំងប្រុសទាំងស្រី* »។

- តើអ្នកណាជ្រមុជទឹកឱ្យសាវកប៉ូល-គ្រូគង្វាល ឬមនុស្សធម្មតា?

ឃ. **គ្រូគង្វាល-គ្រូបង្រៀន**-«បង្ហឹកអ្នកជំនួយសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចនៅក្នុងក្រុមជំនុំ» (អេភេសូរ៤:១២)។

គម្រោងការរបស់ព្រះក្នុងការប្រទានអំណោយទានដល់អស់អ្នកដែលដើរតាមព្រះអង្គដើម្បីបម្រើព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអង្គ។

១ពេត្រុស ៤:១០ ចែងថា *« លោកអ្នកម្នាក់ៗបានទទួលព្រះអំណោយទានផ្សេងៗពីគ្នាហើយ ដូច្នេះ ចូរយកព្រះអំណោយទានទាំងនេះទៅបម្រើអ្នកឯទៀតៗឱ្យសមនឹងនាទីរបស់លោកអ្នក ជាអ្នកចាត់ចែងដ៏ល្អ ដែលចែកព្រះអំណោយទានគ្រប់បែបយ៉ាងរបស់ព្រះជាម្ចាស់»* ។

លក្ខណៈសម្បត្តិនៃអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវដែលមានចែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ

១. ជាអ្នកដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ (កិច្ចការ៩)
២. ទទួលការត្រាស់ហៅ (កាឡាទី១:១៥-១៦)
៣. ពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (កាឡាទី ៥:១៦, អេភេសូរ ៥:១៨ និង កិច្ចការ១៣:៩)
៤. ស្គាល់ពីការប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (២ ធីម៉ូថេ ២:១៥)
៥. ស្រឡាញ់ និងគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ (១ ថែស្សាឡូនីច ២:៤)
៦. ស្រឡាញ់អ្នកដែលជឿថ្មី និងថែរក្សាពួកគេ (២ ថែស្សាឡូនីច ២:៧-១២, និង ទីតុស ១:៩)
៧. ចេះអធិស្ឋាន (១ ថែស្សាឡូនីច ១:២, កូល៉ុស ៤:២-៦)
៨. រស់នៅដោយមានជីវិតដែលបរិសុទ្ធ (១ ធីម៉ូថេ ៥:២២, ទីតុស ១:៧-៨)
៩. ឈរមាំនៅក្នុងសេចក្ដីជំនឿ (ទីតុស ១:៩)

តើអ្នកណាអាចនឹងក្លាយទៅជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អបាន? ____________________

____

V. តួនាទីរបស់អ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ

តើតួនាទីសំខាន់បំផុតរបស់គ្រូគង្វាលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អឬអ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវជាអ្វី? តើគាត់គួរតែធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងឬ? ទេ! គាត់ជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណដែលបម្រើក្រុមជំនុំរបស់គាត់។

អេភេសូរ ៤:១១-១២ ពន្យល់យ៉ាងច្បាស់លាស់ពីអ្វីដែលជាតួនាទីដ៏សំខាន់របស់គ្រូគង្វាល។ ព្រះគម្ពីរថែងថា ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានគ្រូគង្វាលទៅដល់ក្រុមជំនុំ *«ដើម្បីរៀបចំប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធឱ្យបំពេញមុខងារបម្រើ និងកសាងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្តឡើង»*។ ពាក្យ**កសាង**មានន័យថា បង្រៀនពួកគេឱ្យអនុវត្តនូវព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ មិនមែនគ្រាន់តែរៀនគោលលទ្ធិប៉ុណ្ណោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត តួនាទីសំខាន់របស់គ្រូគង្វាល និងអ្នកដឹកនាំគឺសម្រាប់បង្វឹក និងបង្រៀនក្រុមជំនុំឱ្យបម្រើការងារដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកដល់ពួកគេ។

ការចង្អុលបង្ហាញមួយដ៏ល្អពីមុខងាររបស់គ្រូគង្វាល គឺសូមគិតពីក្រុមបាល់ទាត់

មួយក្រុម។ ក្រុមបាល់ទាត់មួយមានអ្នកលេង និងគ្រូបង្វឹកម្នាក់។ តើគ្រូបង្វឹកត្រូវចូលទៅក្នុងតារាងហើយលេង ឬក៏គាត់បង្រៀនអ្នកលេងឱ្យចេះលេង? ចម្លើយគឺថា ហ្នឹងហើយ គឺគាត់ត្រូវបង្រៀនអ្នកលេងឱ្យចេះលេង។

គ្រូគង្វាលនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ឬអ្នកដឹកនាំនៃពួកជំនុំ ឬបេសកកម្ម គឺមិនមែនធ្វើព័ន្ធកិច្ចសម្រាប់សមាជិកក្រុមជំនុំនោះទេ។ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្រៀន និងបង្វឹកពួកគេពីរបៀបធ្វើកិច្ចការនោះវិញ។ គាត់ត្រូវបង្វឹកសមាជិករបស់គាត់ឱ្យចេះធ្វើនូវកិច្ចការដែលគាត់កំពុងតែធ្វើដែលរួមទាំងការបង្រៀនពួកគេពីរបៀបធ្វើបន្ទាល់ អធិប្បាយ ពិធីជ្រមុជទឹក ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ និងការជាច្រើនទៀត។

មានពេលមួយ *ថូម៉ាស់វ៉េត* ធ្វើការជាអ្នកជំនួយការរបស់ជាងឈើម្នាក់សម្រាប់មុខជំនួញមួយ។ ជាងឈើទាំងអស់ធ្វើការជាក្រុម។ ថ្ងៃមួយជាងឈើ និង*ថូម៉ាស់* កំពុងធ្វើការនៅទីខ្ពស់នៃគម្រោងអាគារមួយ។ ជាងឈើដែល*ថូម៉ាស់*ធ្វើជាអ្នកជំនួយការឱ្យ ជាបុរសដែលមានមាឌធំហើយពីកន្លែងដែលនៅនោះវាខ្ពស់ ដូច្នេះគាត់មិនអាចកាត់ក្តារដែលនៅលើគ្រោងនោះបានទេ។ ដូច្នេះ គាត់ក្រឡេកមើលជុំវិញប្រសិនជាមានអ្នកណាកំពុងតែមើល ហើយបន្ទាប់មកគាត់និយាយថា«*ថូម៉ាស់* ឯងកាត់ក្តារនេះបានទេ!» *ថូម៉ាស់*និយាយថា «មិនអីទេ! តើមានបញ្ហាអ្វីបានជាលោកក្រឡេកមើលជុំវិញដូច្នេះ?»។ បន្ទាប់មកជាងឈើពន្យល់ថា បើលោកដូចដែល *ថូម៉ាស់* មិនមែនជាសមាជិកនៃក្រុមជាងឈើគាត់មិនអនុញ្ញាតឱ្យកាត់ក្តារឬដំដែកគោលឡើយ។

នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើនសព្វថ្ងៃនេះ ក្នុងកិច្ចការបម្រើព្រះទាល់តែគ្រូគង្វាលទើបអាចធ្វើទៅបាន ដូចជាការធ្វើពិធីជ្រមុជទឹក ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ជាដើម ប៉ុន្តែសមាជិកធម្មតានៅក្នុងក្រុមជំនុំមិនអាចធ្វើទៅបានទេ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបង្រៀនយើងថា យើងទាំងអស់គ្នាជាអ្នកបម្រើព្រះទាំងអស់គ្នា *១ពេត្រុស ២:៥៤, ៥ «សូមបងប្អូនចូលមកជិតព្រះគ្រិស្ត ជាសិលាដ៏មានជីវិត ជាសិលាដែលមនុស្សលោកបានបោះបង់ចោល តែព្រះជាម្ចាស់បានរើសយក ព្រោះទ្រង់ឆ្វេងយល់ថាមានតម្លៃវិសេស។ រីឯបងប្អូនវិញ បងប្អូនប្រៀបបាននឹងថ្មដែលមានជីវិតដែរ ដូច្នេះចូរផ្តុំគ្នាឡើង កសាងព្រះដំណាក់របស់ព្រះវិញ្ញាណធ្វើជាក្រុមបូជាចារ្យដ៏វិសុទ្ធ ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាខាងវិញ្ញាណ ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត»* ហើយនៅក្នុង *១ ពេត្រុស ២:៩* ចែងថា *« រីឯលោកអ្នកវិញ ជាពូជដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ជា____________________________________»*។

អ្នកជឿព្រះគ្រិស្តនីមួយៗគឺជាសង្ឃ ជាអ្នកបម្រើព្រះជាម្ចាស់ និងគ្មានសហព័ន្ធការងារណា កិច្ចការជាក្រុមណាដែលមានឋានៈនៅឯនគរស្ថានសួគ៌នោះទេ។ គ្រូគង្វាលត្រូវបង្ហាញនូវតួនាទីរបស់គាត់ជាអ្នកបម្រើ អ្នកដឹកនាំខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណដែលជាអ្នកមានទំនាក់ទំនងគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃព័ន្ធកិច្ចបម្រើព្រះ។

ព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត បានចំណាយពេលបីឆ្នាំដើម្បីបង្វឹកបង្ហាត់សាវ័ករបស់ព្រះអង្គទាំង១២នាក់។ ព្រះអង្គជាគំរូមួយដ៏ឥតខ្ចោះពីការធ្វើឱ្យមានឥទ្ធិពលទៅលើពិភពលោក។ ព្រះអង្គបានប្រើគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះមួយគឺ ការធ្វើពហុគុណ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះអង្គបានធ្វើនូវអ្វីដែលយើងគួរតែធ្វើ តើព្រះយេស៊ូបានធ្វើអ្វីខ្លះ?។

ព្រះយេស៊ូមានកិច្ចការពីរយ៉ាង៖

១. ព្រះអង្គមានកិច្ចការជាសាធារណៈព្រះអង្គបង្រៀនទៅកាន់ហ្វូងមនុស្ស។

២. ព្រះអង្គមានកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួន វាជាកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះអង្គដែលបានធ្វើឱ្យមានឥទ្ធិពលយ៉ាងអស្ចារ្យទៅលើពិភពលោក។

នៅក្នុងកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានធ្វើការបីយ៉ាង៖

១. ព្រះអង្គបានបង្កើតក្រុមសាវ័ក។ តើមានប៉ុន្មាននាក់នៅក្នុងក្រុមនោះ? ១២នាក់ លោកអ្នកមិនចាំបាច់ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹង១២នាក់នោះទេ។ ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងម្នាក់ ប្រសិនជាអ្នកអាចធ្វើទៅបាន។ ប្រសិនបើលោកអ្នកមិនទាន់មានម្នាក់នៅឡើយ សូមឱ្យលោកអ្នករកម្នាក់ឱ្យបាន។

២. ព្រះអង្គបានបង្វឹកក្រុមរបស់ព្រះអង្គ។ ផ្នែកនៃការអនុវត្តមេរៀនអំពីអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អនេះនឹងបង្រៀនលោកអ្នកពីរបៀបដែលលោកអ្នកអាចបង្វឹកបង្ហាត់ក្រុមរបស់លោកអ្នកបាន។

៣. ព្រះអង្គបានបញ្ជូនក្រុមឱ្យចេញ។ មានវិធីជាច្រើនក្នុងការដែលយើងនឹងបញ្ជូនសមាជិកក្រុមរបស់យើងចេញទៅ ដើម្បីធ្វើឱ្យក្រុមជុំនុំរបស់លោកអ្នករីកចម្រើននិងចាប់ផ្តើមនូវក្រុមជំនុំថ្មីៗជាច្រើនទៀត។ នេះជាគំនិតសាមញ្ញៗពីរបៀបប្រើក្រុមដែលមានគ្នា១២នាក់៖

-ចែកទីក្រុង ឬសហគមន៍របស់អ្នកទៅជា១២ផ្នែក និងឱ្យមនុស្សពីសមាជិកក្រុមរបស់យើងធ្វើជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើផ្នែកមួយនៃទីក្រុង ឬសហគមន៍នោះ។ ពួកគេ

នឹងទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អនូវផ្នែកនៃទីក្រុង ឬសហគមន៍ដែលពួកគេកាន់កាប់នោះ។

-បញ្ជូនពួកគេឱ្យចេញទៅជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើ១២ផ្នែកផ្សេងៗគ្នាជាមួយអ្នកជិតខាងនៅទីក្រុង ឬសហគមន៍ ដើម្បីចាប់ផ្ដើមនូវការងារថ្មីៗជាច្រើនទៀត។

-ឬក៏ការសម្រេចដែលមានតុល្យភាពច្រើនជាងនេះ គឺត្រូវបញ្ជូនក្រុមឱ្យទៅក្នុងសហគមន៍របស់អ្នកក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ ដើម្បីឱ្យក្រុមជំនុំរបស់លោកអ្នកបានរីកចម្រើន និង បញ្ជូន ពាក់ កណ្ដាល ផ្សេង ទៀត ឱ្យ ចេញ ទៅ អ្នក ជិត ខាង ទីក្រុង ឬ ភូមិ ដើម្បី បង្កើត ការ ងារ ថ្មី ។ (ប្រធាន ក្រុម នីមួយៗ រាល់ ពេល ត្រូវ បង្កើន ក្រុម រង របស់ខ្លួន២នាក់ឬច្រើននាក់ឡើងទៅ ហើយចាប់ផ្ដើមបង្ហឹកក្រុមរបស់ខ្លួននូវអ្វីដែលអ្នកបានរៀន ប្រធានក្រុមត្រូវ ទទួលខុសត្រូវក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អទៅដល់តំបន់ដែលបានគ្រោងទុករបស់ពួកគេ ឬចាប់ផ្ដើមនូវការងារថ្មី)។

អ្នក ត្រួស ត្រាយ ផ្លូវ សម្រាប់ ការ ផ្សាយ ដំណឹង ល្អ **នឹង បង្កើត** ក្រុម សិស្ស ផ្សាយ ដំណឹង ល្អមួយ នៃសមាជិកធម្មតារបស់នៃក្រុមជំនុំ ហើយ**បង្ហឹក**ក្រុម នេះ ឱ្យផ្សាយ ដំណឹង ល្អ បង្កើត សិស្ស និង បង្កើត ក្រុម ជំនុំ ព្រះវិហារ មេរៀន នេះ នឹង បង្រៀន លោកអ្នកពីរបៀបដូចនេះ ប៉ុន្តែជំហានដំបូងគឺត្រូវបង្កើនក្រុមរបស់អ្នកសិន។ប្រសិនជា លោកអ្នក គ្មានអ្នកជឿ នឹង បង្ហឹក បង្ហាត់ នោះ ទេ ។ ដូច្នេះ ដំបូង លោកអ្នក ត្រូវ ការ ផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីឱ្យពួកគេទទួលជឿព្រះជាមុនសិន។

ក្រោយពីលោកអ្នកបាននាំពួកគេបានទទួលជឿព្រះគ្រិស្ដហើយ លោកអ្នកត្រូវបង្រៀនពួកគេដោយយកចិត្តទុកដាក់ និង**បង្កើតជា ក្រុមសិស្សផ្សាយដំណឹងល្អ**។ គោលការរបស់លោកអ្នកគឺត្រូវបង្កើតក្រុមមួយនៃសិស្សរបស់អ្នកដែលអ្នកអាចបង្ហឹកបង្ហាត់ពួកគេឱ្យក្លាយ ទៅជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អហើយ បន្ទាប់មកត្រូវ **បញ្ជូន** ពួកគេឱ្យចេញទៅ។ ក្រុមសិស្សទាំងនេះ គឺជាអ្វីដែល យើង ហៅថា *អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ* សម្រាប់មេរៀនបង្ហឹកបង្ហាត់លើកនេះ។

គោលដៅគឺដើម្បីឱ្យអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនីមួយៗបានក្លាយទៅជាអ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយនឹងឱ្យគេបង្កើតនូវក្រុមសិស្ស ឬអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវដោយខ្លួនគេផ្ទាល់។ នេះគឺជាដំណាក់ទ្វេរធា។

លោកអ្នកអាចនឹងបង្កើតក្រុមរបស់លោកអ្នកទៅតាមពីររបៀប៖

១.ប្រកាសជាសាធារណៈពីវេទិកាថា៖ អ្នកត្រូវបង្កើតនូវក្រុមបង្កើតសិស្សមួយ និងអញ្ជើញឱ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាបានចូលរួម។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងរើសមនុស្សខ្លះដែលអ្នកមិនធ្លាប់គិតថា នឹងត្រូវរើសគេនោះ ។ ឧទាហរណ៍ៈ តើពលកអ្នកអាចជ្រើសរើសលោកម៉ាថាយដែលជាអ្នកទារពន្ធឱ្យធ្វើជាសិស្សរបស់លោកអ្នកដែរឬទេ?

២.ជាឯកជន៖ អធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ និងទូលសូមព្រះអង្គ ចំពោះអស់អ្នកដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនឹងចង់ឱ្យគេចូលមកក្នុងក្រុមរបស់លោកអ្នក។ បន្ទាប់មកចូលទៅកាន់ឯគេមួយទល់នឹងមួយ និងអញ្ជើញគេឱ្យមកចូលរួមនៅក្នុងក្រុមការងារបង្កើតសិស្ស។ ពន្យល់ថា យើងនឹងជួបគ្នាមួយសប្តាហ៍ម្តង។ លោកអ្នកនឹងបង្រៀន និងបង្វឹកពួកគេ បន្ទាប់មកបញ្ជូនពួកគេឱ្យទៅធ្វើការអនុវត្តកិច្ចការ ដើម្បីនាំមនុស្សឱ្យចូលទៅកាន់ព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត។

នៅក្នុងកិច្ចការអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អអ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវមានការទទួលខុសត្រូវ២យ៉ាងសំខាន់ៗ៖

១. ការទទួលខុសត្រូវសំខាន់ដំបូងសម្រាប់អ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អគឺត្រូវបង្វឹកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវពីម្នាក់ទៅម្នាក់ ឬជាក្រុមតូចៗ។ ការបង្វឹកបង្ហាត់នេះមិនមែនជាប្រភេទដែលអាចធ្វើទៅកើតជាមួយនឹងមនុស្សក្រុមធំនោះទេ។ គាត់គួរតែបង្វឹកបង្ហាត់ពួកគេជាក្រុមតូចៗ។

គ្រូគង្វាល និងអ្នកដឹកនាំទាំងអស់ត្រូវបង្កើតនូវក្រុមមួយ។ យើងសូមស្នើថាអ្នកមានមនុស្សចាប់ពី១ទៅដល់១២នាក់នៅក្នុងក្រុមរបស់អ្នក។ ក្រុមនេះនឹងក្លាយទៅជាសិស្សរបស់អ្នកដែលអ្នកនឹងត្រូវបង្វឹក។ ប្រសិនជាមិនទាន់មានអ្នកជឿក្នុងការបង្កើតក្រុមនោះទេ អ្នកគួរតែបង្កើតពីសូន្យឡើងទៅ។ ដំបូងនាំឱ្យពួកគេទទួលជឿព្រះ ហើយបង្វឹកក្រុមរបស់អ្នក។ ចំណុចគន្លឹះមួយគឺត្រូវមានជាទិសដៅ ដូចជាគម្រោងការរបស់អ្នកដើម្បីបង្កើតក្រុមនៃអ្នកត្រួសត្រាយ ឬសិស្ស។ អ្នកត្រូវជួបជាមួយក្រុមរបស់អ្នកជារៀងរាល់អាទិត្យសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ផ្តល់ដំណឹង ការពិភាក្សា និងការបង្វឹកបង្ហាត់។

លោកបណ្ឌិត *វ៉េលិនម័រ* នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ដែលមានចំណងជើងថា **ការបង្កើតសិស្សជាពហុគុណ** បានសរសេរដូចខាងក្រោម៖

ក. ការបង្កើតសិស្សជាវិធីមួយក្នុងចំណោមវិធីដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុតដើម្បីឱ្យមានកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួនដែលមិនកំណត់។

ខ. ការបង្កើតសិស្សជាកិច្ចការដែលងាយស្រួលបន់បែន ផ្លាស់ប្តូរបំផុត។

គ. ការបង្កើតសិស្សរហ័ស ហើយជារបៀបដែលមានសុវត្ថិភាពបំផុតដើម្បីរៀបចំរូបកាយនៃព្រះគ្រិស្តសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ។

ឃ. ការបង្កើតសិស្សមានឥទ្ធិពលយូរអង្វែងក្នុងការបង្កើតផលផ្លែជាងកិច្ចការផ្សេងដទៃទៀត។

ង. ការបង្កើតសិស្ស បង្កើតអ្នកដឹកនាំដែលមានជំនឿរឹងមាំសម្រាប់ក្រុមជំនុំដែលជាអ្នកទុកព្រះគ្រិស្តជាធំ ផ្តោតសំខាន់ និងរៀនអំពីព្រះគ្រិស្ត ហើយតម្រង់ទៅនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។

២. ការទទួលខុសត្រូវទីពីរសម្រាប់អ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ គឺត្រូវនៅតែទាក់ទងប្រចាំសប្តាហ៍ជាមួយនឹងអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ។ អ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែចំណាយពេលយ៉ាងហោចណាស់មួយម៉ោងក្នុងសប្តាហ៍នីមួយៗជាមួយនឹងក្រុមអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវរបស់គាត់។ យ៉ាងហោចណាស់អ្នកត្រូវជួបគ្នាម្តងក្នុងមួយសប្តាហ៍ដើម្បីឱ្យស្គាល់ពីការរស់នៅរបស់ពួកគេ។

តើយើងនឹងត្រូវធ្វើអ្វីនៅក្នុងការប្រជុំទាំងនេះ៖

ក. អ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែចាប់ ផ្តើម ការប្រជុំដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន។ យើងនៅក្នុងចន្លោះកណ្តាលរវាងសង្គ្រាមព្រលឹងវិញ្ញាណ ហើយអ្វីដែលអាចនឹងការពាររបស់យើងមានតែមួយគត់គឺសេចក្តីអធិស្ឋាន។

ខ. សុំឱ្យអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អនីមួយៗចែកចាយនូវជ័យជំនះរបស់ពួកគេនៅក្នុងសប្តាហ៍ដែលគេបានធ្វើ។

គ. សុំឱ្យអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អនិយាយភ្ជាប់ទៅនឹងបញ្ហាដែលពួកគេបានជួបប្រទះនៅក្នុងកំឡុងពេលមួយសប្តាហ៍ និងកត់សំគាល់សម្រាប់ពួកគេម្នាក់ៗ។

ឃ. ជួយឱ្យយោបល់ដោះស្រាយបញ្ហាមួយៗដែលពួកគេមានអំពីបញ្ហានីមួយៗ។

ង. បង្ហឹកឱ្យក្រុមចេះប្រើនូវផ្នែកអនុវត្តនៃមេរៀន *អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់*

ការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ឧទាហរណ៍ៈ រៀនឡើងវិញនូវជំពូកដោយដាក់ចំណងជើងថា «របៀបនៃការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក » ឬ «ការផ្សាយដំណឹងល្អ»ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដថាអ្នកត្រួសត្រាយស្គាល់ពីរបៀបនាំព្រលឹងវិញ្ញាណដែលបាត់បង់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់។ ឬប្រហែលជាវានឹងមានសារៈសំខាន់ក្នុងការរំលឹកឡើងវិញនូវជំពូកមេរៀនដែលមានចំណងជើងថា «សេចក្តីអធិស្ឋាន» «វិធីមិនផ្ទាល់» ឬក៏ «ពីរបៀបបង្វឹកអ្នកដឹកនាំក្នុងតំបន់» ជាដើម។ សូមឱ្យប្រើពេលវេលានេះដើម្បីបង្វឹកពួកគេ។

ច. បង្រៀនពួកគេនូវដំណាក់កាលនៃការអនុវត្តព័ន្ធកិច្ចដូចជា របៀបសរសេរសេចក្តីអធិប្បាយ របៀបឱ្យចេះផ្តល់គំនិតជាដើម។ វាជាការទទួលខុសត្រូវនៃអ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ដើម្បីបង្វឹកអ្នកត្រួសត្រាយទាំងនោះឱ្យបានល្អប្រសើរ។

ឆ. សូមឱ្យទៅអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនូវការបង្ហាញជាទូទៅមួយ និងបញ្ចប់ការប្រជុំដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន។ (ចូរក្រឡេកទៅមើលនូវការស្នើសុំការអនុវត្តផ្សេងទៀតនៅក្នុងជំពូកដែលមានចំណងជើងថា «ការតាមដានប្រចាំសប្តាហ៍នៃអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ ចំពោះអ្នកដែលគេផ្សាយដំណឹងល្អដល់») ។

ប្រសិនបើជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរស់នៅឆ្ងាយពេកអ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែមានការប្រជុំរយៈពេលមួយខែម្តងឬរៀងរាល់២ខែម្តង។ គាត់ក៏អាចនៅតែមានការទាក់ទងតាមរយៈការសរសេរសំបុត្រផងដែរ។ នេះគឺជាអ្វីដែលសាវកប៉ូលបានធ្វើវាមានសារៈសំខាន់ណាស់ដែលអ្នកដឹកនាំត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អសួរសុខទុក្ខឱ្យបានទៀងទាត់ពេលវេលាដល់អស់អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អហើយនឹងថែរក្សាក្រុមប្រជុំរបស់គាត់។

- តើមុខងារសំខាន់របស់អ្នកដឹកនាំ ឬ គ្រូគង្វាលជាអ្វី?

- តើលោកអ្នកនឹងប្តេជ្ញាចិត្តបង្កើតក្រុមសិស្ស និងបង្វឹកពួកគេ ហើយនឹងបញ្ជូនពួក

គេឱ្យចេញទៅដែរឬទេ ?

VI. ក្រុមបង្កើតសិស្សផ្សាយដំណឹងល្អ

មានគោលបំណង ៦៖

១. នាំព្រលឹងដែលបាត់បង់ឱ្យបានទទួលជឿព្រះយេស៊ូ
២. ធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឱ្យអ្នកដែលជឿថ្មី
៣. តាមដានអ្នកដែលគេបានផ្សាយដំណឹងល្អ និងបង្រៀនអ្នកជឿថ្មី
៤. បង្វឹកអ្នកដឹកនាំក្នុងតំបន់
៥. រៀបចំក្រុមជំនុំថ្មីឱ្យចេះផ្គត់ផ្គង់ខ្លួនឯង រៀបចំខ្លួនឯង និងជួយឱ្យខ្លួនឯងរីកចម្រើននឹងបង្កើតក្រុមជំនុំជាច្រើនទៀត។
៦. ចាប់ផ្ដើមបង្កើននូវចំនួនអ្នកធ្វើការឱ្យកាន់តែច្រើនកាន់តែឆាប់កាន់តែល្អអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនីមួយៗ និងបន្ទាប់មកបង្កើតក្រុមថ្មី និងបង្វឹកពួកគេឱ្យចាប់ផ្ដើមនូវកិច្ចការថ្មី។

VII. មូលដ្ឋានគ្រឹះ៩ចំណុចនៃជ័យជំនះក្នុងការបង្កើតក្រុមជំនុំ

ក. កំណត់ចំណាំមនុស្សដែលមានអំណោយទានក្នុងការបង្កើតសកិច្ចការថ្មី រ៉ូម ១២:៦-៨, ១ កូរិនថូស ១២:៤-១១។
ខ. បង្កើននូវអ្នកដឹកនាំដែលចេញមកពីសមាជិកក្រុមជំនុំធម្មតា។
គ. មានការយល់ដឹងព្រះគម្ពីរច្បាស់លាស់ពីគោលបំណងរបស់ក្រុមជំនុំ។ ក្រុមជំនុំគឺ

គោលបំណងទាំង៥របស់ក្រុមជំនុំគឺ ៖កិច្ចការ ២:៤២-៤៧

១. សរសើរដំកើង
២. ផ្សាយដំណឹងល្អ
៣. បង្កើតសិស្ស
៤. ព័ន្ធកិច្ចបម្រើ

៥. ប្រកបគ្នា

និស្ស័យរបស់ក្រុមជំនុំគឺ៖

១. ការចាត់ចែងដោយខ្លួនឯងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
២. ការផ្គត់ផ្គង់ដោយខ្លួនឯងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
៣. ការជួយឱ្យក្រុមជំនុំរីកចម្រើន និងបង្កើតក្រុមជំនុំជាច្រើនទៀត ដោយខ្លួនឯងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ឃ. កំណត់សំគាល់តំបន់ដែលមានការចាប់អារម្មណ៍។

ង. ចែកចាយជំនឿរបស់លោកអ្នកនៅក្នុងព្រះគ្រិស្តឱ្យបានខ្លាំងក្លា (ទំនុកដំកើង ១២៦:៦)។

ច. សង្កត់ធ្ងន់ថាការចាប់ផ្ដើមនៃក្រុមជំនុំគឺនៅតាមផ្ទះ។

តើក្រុមជុំនុំទើបបង្កើតថ្មីជួបគ្នានៅកន្លែងណានៅក្នុងខទាំងនេះ?

កិច្ចការ ១៦:៤០____________________
១៧:៥-៧____________________
១៨:៧____________________
១៩:៩____________________
២០:២០____________________

តើកិច្ចការរបស់សាវកប៉ូលមានលទ្ធផលអ្វីខ្លះ?

កិច្ចការ ១៩:១០____________________

តើគាត់ធ្វើដោយរបៀបណា? ២ ធីម៉ូថេ ២:២ «សេចក្ដីទាំងអស់ដែលអ្នកបានឮពីខ្ញុំនៅមុខសាក្សីជាច្រើននាក់ ត្រូវប្រគល់ឱ្យលោកអ្នកណាដែលស្មោះត្រង់ និងមានសមត្ថភាពអាចបង្រៀនបន្តទៅអ្នកផ្សេងទៀតចុះ»។

តើគន្លឹះអ្វីចំពោះជ័យជំនះរបស់គាត់?

____

ឆ. ផ្ដល់នូវកម្មវិធីថ្វាយបង្គំដែលមានអំណរនៅកន្លែងដែលអ្នកជឿនឹងបានសប្បាយ។

ជ. កុំដាក់បន្ទុកនៃទ្រព្យសម្បត្តិនៅលើមនុស្ស។

ឈ.មានជាឱកាសពីការចាប់ផ្តើម នៃការងារដែលការងារថ្មីនឹងកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័សដូចដែលអាចធ្វើទៅបានជាមួយនឹងគោលការណ៍ទាំងពីរនេះ៖

១. ចាប់ផ្តើមនូវកិច្ចការមួយចំនួន នៅពេលតែមួយទៅតាមការបង្វឹកសមាជិកក្រុមជំនុំ។

២. បង្វឹកអ្នកដែលមានជំនឿថ្មីនៅក្នុងកិច្ចការថ្មីដើម្បីទទួលនូវទស្សនៈក្នុងការចាប់ផ្តើមបង្កើនកិច្ចការថ្មីក្នុងពេលតែមួយ។

VIII. គន្លឹះ៦យ៉ាងដើម្បីឈានទៅរកការរីកចម្រើននៃក្រុមជំនុំ ក្រោយពេលដែលក្រុមជំនុំទាំងនោះត្រូវបានបង្កើត

ក. ព័ន្ធកិច្ចអធិស្ឋាន

ខ. ព័ន្ធកិច្ចសរសើរដំកើង

១. ពិធីជ្រមុជទឹក
- បេក្ខជនត្រឹមត្រូវ (ស្ម័គ្រចិត្ត)
- អំណាចច្បាប់ដ៏ត្រឹមត្រូវ
- អ្នករៀបចំដ៏ត្រឹមត្រូវ
- វិធីដ៏ត្រឹមត្រូវ
- គោលបំណងដ៏ត្រឹមត្រូវ

២. ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់
- អ្នកចូលរួមត្រឹមត្រូវ
- ច្បាប់ដ៏ត្រឹមត្រូវ
- អ្នករៀបចំដ៏ត្រឹមត្រូវ
- គោលបំណងដ៏ត្រឹមត្រូវ

គ. ព័ន្ធកិច្ចផ្សាយដំណឹងល្អ

ឃ. ព័ន្ធកិច្ចបង្កើតសិស្ស

ង. ព័ន្ធកិច្ចក្នុងការចុះទៅប្រកបភាពស្និទស្នាលជាមួយនឹងក្រុមជំនុំ

ច. រដ្ឋបាលត្រឹមត្រូវ

IX. ចរិតលក្ខណៈ៣យ៉ាងនៃក្រុមជំនុំនៅសម័យសព្វថ្ងៃ

ក. ការចាត់ចែងដោយខ្លួនឯងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់

គោលការណ៍នៃការគ្រប់គ្រងចាត់ចែងដោយខ្លួនឯង គឺមានសារៈសំខាន់បំផុតសម្រាប់ អស់ អ្នក ដែល ជឿ លើ ការ ដើរ តាម លទ្ធិ ប្រជាធិបតេយ្យ ។ លទ្ធផល នៃ គោលការណ៍នេះនៅក្នុងជីវិតខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ក្រុមជំនុំគឺមានសារៈសំខាន់បំផុតដែលថា ប្រសិនជាមានការខកខានការបរាជ័យណាមួយនៅក្នុងផ្នែកនេះការខំប្រឹងប្រែងទាំងអស់នៃការបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មី នោះក្រុមជំនុំដែលជួយខ្លួនឯងដែលមិនពឹងលើអ្នកអ្នកណាអាចត្រូវព្រមព្រៀងគ្នា។

លទ្ធផលនៃការគ្រប់គ្រងចាត់ចែងដោយខ្លួនឯងនាំឱ្យមានការទទួលខុសត្រូវខាងព្រលឹងវិញ្ញាណក្នុងតំបន់នៃការផ្គត់ផ្គង់ដោយខ្លួនឯង និងការធ្វើឱ្យខ្លួនឯងរីកចម្រើនឡើងដោយខ្លួនឯង។ ការបរាជ័យ ដើម្បីដាក់ការទទួលខុសត្រូវនៃការគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯងនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកជឿនាំឱ្យរាំងស្ទះដល់ការខិតខំប្រឹងប្រែងចាប់ផ្តើមក្រុមជំនុំថ្មី។

យើងគួរតែសង្កេតមើលនូវជំហានអនុវត្តខ្លះៗ៖

១. អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អនឹងចូលទៅក្នុងទីក្រុង ណរិងនាំព្រលឹងវិញ្ញាណដែលបាត់បង់សម្រាប់ព្រះគ្រិស្ត។
២. គាត់នឹងបង្រៀនព្រះគម្ពីរ និងគោលលទ្ធិមូលដ្ឋានដោយប្រើនូវវិធីមិនផ្ទាល់ដែលបង្កើតឡើងដោយលោក *ឆាលស៍ ប្រក់* ការនិទានរឿងឬក៏វិធីផ្សេងដទៃទៀត។
៣. អ្នកជឿថ្មីនឹងត្រូវបានបង្រៀន និងជ្រមុជទឹក។
៤. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងតំបន់តាមរយៈមធ្យោបាយជាច្រើន ប្រសិនបើអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវព្រមនឹងអនុញ្ញាតឱ្យព្រះអង្គធ្វើការនេះ។ អ្នកទទួលជឿថ្មីនឹងរៀនពីគោលលទ្ធិនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។
៥. អ្នកជឿថ្មីដែលយល់ព្រមនឹងគោលលទ្ធិនឹងរៀបចំគម្រោងដើម្បីរៀបចំក្រុមជំនុំ។
៦. ក្រុមនៅក្នុងតំបន់នឹងជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំរបស់គេ។

ខ. ការផ្គត់ផ្គង់ដោយខ្លួនឯងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់

នៅពេលក្រុមជំនុំថ្មីមានការតស៊ូ ហើយខំស្វះស្វែងវានឹងរីកចម្រើន។ បេសកជន *ឆាលស៍ ប្រក់* ពន្យល់នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ *«ការបង្កើតក្រុមជំនុំនៃអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អក្នុងតំបន់ជនជាតិភាគតិច»* អ្វីដែលជាលទ្ធផលនោះគឺដូចថា នៅ

ពេល មនុស្ស ម្នាក់ព្យាយាមជួយសត្វមេអំបៅមួយឱ្យរួចពីសំបុករបស់វាដូច្នោះដែរ។ មេអំបៅតស៊ូចេញពីសំបុករបស់វា ហើយមនុស្សគ្រាន់តែអាចនឹងរងចាំមើលទៅបានហើយ។ ប្រសិនជាមាននរណាម្នាក់បាត់បង់ការអត់ធ្មត់ ហើយនៅតែចង់ជួយដុកដឿរដោយកាត់សរសៃរសូត្រជាមួយនឹងកាំបិត នោះការតស៊ូរបស់សត្វនោះនឹងត្រូវចប់។ យ៉ាងណាមិញលទ្ធផលនៃមេអំបៅនោះនឹងត្រូវរស់នៅក្នុងពេលតែ២ឬ៣នាទីប៉ុណ្ណោះ។ ការជួយរបស់អ្នកឈរមើលនោះបានរំលងច្បាប់របស់ជីវិតមួយហើយ។ ប្រសិនជាមនុស្សម្នាក់នោះគ្រាន់តែអនុញ្ញាតឱ្យមេអំបៅនោះតស៊ូនៅក្នុងសំបុករបស់វា នោះលទ្ធផលរបស់មេអំបៅនោះ វានឹងមានកម្លាំងខ្លាំងស្អាត និងធំធាត់បានល្អ។

ដូចដែលបញ្ហាដែលអ្នកជឿក្នុងស្រុកបានជួបអ្នកជឿនៅក្នុងតំបន់មានការតស៊ូដើរនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ និងដើរតាមព្រះទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់អស់ទាំងតម្រូវការគ្រប់យ៉ាងពួកគេនឹងរីកលូតលាស់រឹងមាំឡើងនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនឹងក្លាយទៅជាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យពួកគេទៅជាយ៉ាងនោះ។

ព្រះវិហារជាច្រើនមានសញ្ញានៅពីមុខអាគាររបស់ពួកគេជាមួយនឹងឈ្មោះនៃក្រុមជំនុំ។ ឧទាហរណ៍ៈក្រុមជំនុំភ្លើងឆេះរទេះ។ ប៉ុន្តែ វាអាចនិយាយបានថា «ក្រុមជំនុំភ្លើងឆេះរទេះជួបគ្នានៅទីនេះ»។ តើវាខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច? ស្លាកសញ្ញាទីមួយចង់មានន័យថា អគារគឺជាក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែស្លាកសញ្ញាទីពីរចង់បង្ហាញថា មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំគឺជាក្រុមជំនុំហើយថា ពួកគេអាចជួបគ្នានៅកន្លែងណាក៏បានដែរ។

មើលមកទំរង់នេះដើម្បីបង្ហាញពីតម្លៃនៃការបង្កើតក្រុមជំនុំមួយដោយប្រើនូវវិធីដែលធ្វើទៅតាមទំនៀមទម្លាប់៖

- ប្រាក់ខែសម្រាប់អ្នកបង្កើតក្រុមជំនុំក្នុង១ខែ__________x ១២ខែ x ៧ឆ្នាំៈ______
____។

- ការជួលផ្ទះរបស់អ្នកបង្កើតក្រុមជំនុំក្នុង១ខែ__________x ១២ ខែ x ៧ឆ្នាំៈ___
____។

- សំភារៈ ឬ ទ្រព្យសម្បត្តិៈ____

អគារៈ____

- ចំណាយសរុបសម្រាប់ក្រុមជំនុំមួយៈ________________________________

គ. ការធ្វើឱ្យរីកចម្រើនដោយខ្លួនឯង នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ក្រុមជំនុំនៅសម័យសញ្ញាថ្មីគឺរីកចម្រើនដោយខ្លួនឯងដោយគ្មានទទួលការទំនុកបំរុងពីសំណាក់នរណាម្នាក់ឡើយ។ ទៅតាមលក្ខណធម្មជាតិរបស់ក្រុមជំនុំនៅសម័យនោះវាគួរតែចែកចាយនូវជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំនោះជាមួយនឹងអ្នកដទៃទៀត។ ក្រុមជំនុំប្រភេទនេះគឺជាក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អ និងមានចិត្តឆេះឆួលក្នុងការបង្កើតព្រះវិហារថ្មី។

ជាមួយនឹងមនុស្សទាំងអស់បានបែកខ្ញែកគ្នាជុំវិញពិភពលោកយើងគួរបង្កើតក្រុមជំនុំដែលដូចគ្នានឹងក្រុមនៅសម័យសញ្ញាថ្មីដែលអាចនឹងបង្កើតក្រុមជំនុំផ្សេងទៀត។ ដូច្នេះយើងអាចឈោងទៅចាប់ហ្វូងមនុស្សនៅគ្រប់ទីក្រុង និងភូមិទាំងអស់។

នៅក្នុងការចាប់ផ្តើមអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវគឺជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ គាត់នាំព្រលឹងវិញ្ញាណដែលបាត់បង់ទៅឯព្រះគ្រិស្តបង្ហឹក និងបង្រៀនអ្នកជឿថ្មីទាំងនេះនូវគោលលទ្ធិមូលដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ។ ជំហ៊ានបន្ទាប់គឺត្រូវសួរទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីឱ្យព្រះអង្គរើសអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងតំបន់ និងបង្ហឹកពួកអ្នកជឿថ្មីទាំងនេះដើម្បីឱ្យពួកគេចាប់ផ្តើមបង្កើតការងារថ្មីផ្សេងទៀតនៅក្នុងទីកន្លែង និងទីក្រុងថ្មីៗជាច្រើន។

ដំណើរការនេះបន្តដូចជាក្រុមជំនុំជាច្រើន ហើយក្រុមជំនុំនោះទៅបង្កើតក្រុមជំនុំជាច្រើនទៀត គឺបង្កើតបន្តគ្នា។ អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែបន្តបង្ហឹកអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងតំបន់ទាំងនេះ និងរៀបចំក្រុមផ្សេងមួយទៀតទៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ បន្ទាប់មកគាត់គួរតែទុកការងារឱ្យទៅអ្នកដឹកនាំក្នុងតំបន់នោះទៅ ប៉ុន្តែ នៅតែបន្តទៅសួរសុខទុក្ខពួកគេដើម្បីជួយ និងលើកទឹកចិត្តពួកគេ។

X. សេចក្តីបញ្ចប់

អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អដែលចង់បានទទួលជោគជ័យក្នុងការបង្កើតក្រុមជំនុំនោះអ្នកគួរតែ៖

ក). ត្រូវរីកចម្រើនខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណរៀបចំ និងបង្ហឹកឱ្យបានល្អ។

ខ). ដឹងពីរបៀបបង្កើត និងបង្រៀននូវក្រុមផ្សាយដំណឹងល្អ។

គ). ចេញទៅនាំអ្នកដែលបាត់បង់មកឯព្រះគ្រិស្ត កុំហៅគេឱ្យចូលមករក

អ្នកដើម្បីឱ្យអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អឱ្យសោះ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា(ចូរចេញទៅ)។

ឃ). ចាប់ផ្ដើមនូវកម្មវិធីដែលសប្បាយ និងមានអំណរ។

ង). ដឹងពីរបៀបចុះទៅបង្រៀនផ្ទាល់ និងបង្កើតអ្នកជឿថ្មីៗ។

ច). ដឹងពីរបៀបបង្វឹកអ្នកដឹកនាំថ្មីៗ។

ឆ). ដឹងពីរបៀបធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកដល់អ្នកជឿថ្មី និងធ្វើពីធីលៀងព្រះអម្ចាស់

ជ). បង្វឹកមនុស្សនៅក្នុងតំបន់ពីរបៀបនាំអ្នកដែលបាត់បង់ទៅឯព្រះ និងដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរនៅតាមផ្ទះអ្នកដែលមិនទាន់ជឿ។

ឈ).បង្វឹកអ្នកដឹកនាំក្នុងតំបន់ដើម្បីដឹកនាំក្រុមជំនុំថ្មី។

ញ). ដឹកនាំក្រុមជំនុំឱ្យចេះមានការរៀបចំដោយខ្លួនឯងផ្គត់ផ្គង់ដោយខ្លួនឯង និងចេះធ្វើឱ្យរីកចម្រើនដោយខ្លួនឯង។

ដ). បង្វឹកអ្នកជឿថ្មីពីរបៀបបង្កើតនូវក្រុមផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់ដើម្បីចាប់ផ្ដើមនូវការងារថ្មី។

ផ្នែកទី២

ចំណុចអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង

PRACTICAL ASPECTS

អ្វីដែលត្រូវបង្រៀន
ក្រុមរបស់លោកអ្នក

WHAT TO TEACH YOUR TEAM

ចំណុចអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង

តើត្រូវបង្ហាត់ក្រុមរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្តេច?

នៅក្នុងផ្នែកនេះនៅក្នុងសៀវភៅក្បួនខ្នាតនេះ នឹងពន្យល់អំពីរបៀបដែលអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អ នឹងបំពេញព័ន្ធកិច្ចរបស់ខ្លួនក្នុងរបៀបជាក់ស្តែង។ វិធីសាស្ត្រទាំងនេះនឹងមានប្រសិទ្ធភាព ប្រសិនបើត្រូវបានអនុវត្តនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ មូលហេតុដែលវិធីសាស្ត្រទាំងអស់នេះមានប្រសិទ្ធភាពគឺព្រោះតែត្រូវបានទទួលការបណ្តាលចិត្តពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អកំពុងតែអនុវត្តវិធីសាស្ត្រផ្សាយដំណឹងល្អនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី នៅក្នុងបរិបទសម័យទំនើបរបស់យើង។

ផ្នែកទី១: របៀបចាប់ផ្តើមក្រុមថ្មី ឬក្រុមជំនុំថ្មី

I. **របៀបស្វែងរកមនុស្សកំពុងស្វែងរកសេចក្តីសុខសាន្ត**

II. **របៀបបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងវិធីជាក់ស្តែង**

III. **របៀបធ្វើតាមគោលការណ៍ អយខស** (OIKOS)

IV. **របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរ**

　　ក. របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរបែបផ្សាយដំណឹងល្អ

　　　　១. ការនិទានរឿង *ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូ*

　　　　　　ដោយ គ្រីស្ទី ប្រូនើរ

២. វិធីដោយប្រយោល ដោយ ឆាលស៍ ប្រ៊ក់

ដំណឹងល្អមកពីព្រះជាម្ចាស់ ដោយ វេឡន មរ

ខ. របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរបែបថៃបំប៉ន

ការចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីជាមួយព្រះយេស៊ូ

ដោយ គ្រីស្ទី ប្រូនើរ

ផ្នែកទី២: របៀបបង្ហាត់ក្រុមរបស់លោកអ្នក

I. អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

II. អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អ និងការអធិស្ឋាន

III. អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អ និងការសង្គ្រោះ

IV. អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អ និងទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួន

V. អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្សាយដំណឹងល្អ និងការផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទាល់ខ្លួន—ខគម្ពីរប្រាំមួយដែលពន្យល់អំពីដំណឹងល្អ

ផ្នែកទី១: របៀបចាប់ផ្តើមក្រុមថ្មី ឬក្រុមជំនុំថ្មី

I. របៀបស្វែងរកមនុស្សកំពុងស្វែងរកសេចក្តីសុខសាន្ត

អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវត្រូវមានជំនឿចិត្តថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកំពុងតែដឹកនាំខ្លួន ហើយថា ព្រះអង្គកំពុងតែរៀបចំចិត្តរបស់ពួកអ្នកដែលបាត់បង់។

លូកា ១០:៥-៦

<u>សំណួរសម្រាប់វប្បធម៌ដែលគ្មានប្រវត្តិគ្រិស្តបរិស័ទ</u>

១. តើអនុញ្ញាតឱ្យខ្ញុំសួរសំណួរខាងវិញ្ញាណមួយដល់អ្នកបានដែរឬទេ?
២. តើអ្នកយល់ដូចម្តេចចំពោះព្រះ?
៣. តើអ្នកចង់ដឹងអំពីព្រះអាទិករដោយផ្ទាល់ដែរឬទេ?
៣. តើខ្ញុំអាចចែកចាយកជាមួយអ្នក អំពីរឿងព្រះអាទិករបានដែរឬទេ?

<u>សំណួរសម្រាប់វប្បធម៌ដែលមានប្រវត្តិគ្រិស្តបរិស័ទ</u>

១. តើអ្នកបានចូលមកដល់នៃចំណុចមួយនៃជីវិតរបស់អ្នកដែលមានការទំនាក់ទំនងដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូគ្រិស្តហើយឬនៅ ឬតើអ្នកកំពុងតែធ្វើដំណើរមកកាន់ចំណុចនេះ?
២. ប្រសិនបើអ្នកស្លាប់នៅក្នុងយប់នេះ តើអ្នកប្រាកដថាអ្នកបានទៅស្ថានសួគ៌ដែរឬទេ?
៣. តើអ្នកចាប់អារម្មណ៍ចង់រៀនព្រះគម្ពីរនៅក្នុងផ្ទះអ្នកដែរឬទេ?

II. របៀបបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងវិធីជាក់ស្តែង

នៅក្នុងគម្ពីរយ៉ូហាន១៣:៣៤-៣៥ ព្រះយេស៊ូបានប្រទានបញ្ញត្តិថ្មីមួយដល់យើងរាល់គ្នាគឺថា *«ចូរឱ្យស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក»*។ ហើយព្រះអង្គបានបង្រៀនយើងអំពីរបៀបស្រឡាញ់នោះទៀត គឺថា «**<u>ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់គ្នាដូចជាខ្ញុំបានស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នាដែរ</u>**» យើងត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដូចជាព្រះយេស៊ូស្រឡាញ់ យើងដែរ។ បន្ទាប់មកទៀតត្រូវសួរថា «**តើព្រះយេស៊ូស្រឡាញ់អ្នកយ៉ាងដូចម្តេច?**

តាមការពិតមានច្រើនយ៉ាង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះយើងលើកយកមកធ្វើពិភាក្សាតែពីរចំណុចប៉ុណ្ណោះគឺ៖

១. ដោយឥតលក្ខខណ្ឌ: ម៉ាថាយ ៩:៩-១៣ ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលឱ្យលោកម៉ាថាយមកតាមទ្រង់។ លោកម៉ាថាយជា «មនុស្សមានបាប» ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូបានស្រឡាញ់គាត់។ ព្រះយេស៊ូបានឃើញ មនុស្សម្នាក់ដែលកំពុងតែឈឺចាប់ គេបដិសេធ និងកំពុងតែត្រូវបាត់បង់។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលឱ្យម៉ាថាយដើរតាមព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គក៏បានបង្កើតនូវភាពជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងលោកម៉ាថាយ។ ព្រះយេស៊ូបានទតឃើញមនុស្សម្នាក់ដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំង ហើយរហូតដល់ហ៊ានស្លាប់ជំនួសផង។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយេស៊ូមិនមែនសម្រេចនៅលើយើង ឬអ្វីដែលយើងធ្វើ ឬក៏យើងជាអ្នកណានោះទេ។ ព្រះអង្គស្រឡាញ់មនុស្សទាំងអស់ ទោះបីជាយើងដើរតាមទ្រង់ ឬបដិសេធព្រះអង្គយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែស្រឡាញ់យើងរាល់គ្នាដែរ។

២. ដោយលះបង់: ម៉ាថាយ ១៤:១៣-១៤ ទោះបីជាពេលខ្លះព្រះយេស៊ូសព្វព្រះហឫទ័យនៅម្នាក់ក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែស្ម័គ្រព្រះទ័យជួយដល់អស់អ្នកមករកព្រះអង្គដែរ។ នៅពេលដែលអ្នកត្រូវការទ្រង់មកនោះព្រះអង្គមិនដែលយកព្រះទ័យទុកដាក់ចំពោះព្រះអង្គទ្រង់ឡើយ។ ព្រះអង្គបានលះបង់ពេលវេលា និងកម្លាំងរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គមានព្រះទ័យក្តួលអាណិត ហើយព្រះអង្គបានជួយដល់អស់អ្នកដែលមានការឈឺចាប់មុនស្សពិការ និងមនុស្សដែលបាត់បង់។ ព្រះអង្គមិនខាននឹងជួយដល់អ្នកណាឡើយ។

យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកបែបយ៉ាងនោះដែរ:

១.ដោយឥតលក្ខខណ្ឌ នៅក្នុងគម្ពីរ លេវីវិន័យ១៩:១៨ ព្រះបានប្រទានបញ្ញត្តិមួយឱ្យគឺ «ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង»។ នៅក្នុងគម្ពីរលូកា ១០:២៩ ពួកសិស្សនាំគ្នាទូលសួរព្រះអង្គថា «តើអ្នកណាជាអ្នកជិតខាងរបស់ខ្ញុំ?»។ ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលជាពាក្យប្រៀបប្រដូចដល់ពួកគេ គឺថាពួកដែលអ្នករាល់គិតថា ជាខ្មាំងសត្រូវ ហើយស្អប់យ៉ាងខ្លាំងដូចជាសាសន៍សាម៉ារីជាដើម។

ក្នុងនាមយើងជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូ នោះយើងគ្មានផ្លូវជ្រើសរើសថា ត្រូវស្រឡាញ់អ្នកណា ឬមិនស្រឡាញ់អ្នកណាឡើយ។ ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលច្បាស់លាស់អំពីការនេះ គឺថាយើងស្រឡាញ់មនុស្សគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ ទាំងមិត្តភក្តិទាំងសត្រូវ ទាំងអ្នកមាន ទាំងអ្នកក្រ ទាំងល្អ និងអាក្រក់។

ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ ការសម្ដែងឱ្យយើងឃើញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏ធំបំផុតនោះគឺឈើឆ្កាង ។ ព្រះជាម្ចាស់នៅតែសព្វព្រះហឫទ័យឱ្យលោកិយទាំងមូលបានស្គាល់ពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ។ តើព្រះអង្គអាចបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គបានយ៉ាងដូចម្ដេចនៅថ្ងៃនេះ? ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យបង្ហាញតាមរយៈពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ និងតាមរយៈអ្នកទាំងអស់គ្នា។ បើដូច្នេះ តើអ្នកព្រមឬទេ? ហើយតើអ្នកនឹងចេញទៅចំពោះអស់អ្នកដែលបាត់បង់ និងអ្នកដែលកំពុងឈឺចាប់ ហើយបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះពួកគេតាមរបៀបធម្មតាបានដែរឬទេ?

២. ដោយហ៊ានលះបង់: សេចក្ដីស្រឡាញ់ គឺមិនចាំបាច់មានលុយកាក់ទេ ប៉ុន្តែវាចាំបាច់ត្រូវការតែមានពេលវេលា និងកម្លាំងថាមពល។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនឱ្យចេះជួយសម្រាលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក។ នៅពេលដែលអ្នកណាម្នាក់កំពុងតែមានការឈឺចាប់ ឬត្រូវការអ្វីមួយនោះ គឺយើងត្រូវការប្រើនូវកម្លាំងថាមពលផ្នែកអារម្មណ៍ច្រើន ដើម្បីដើរជាមួយអ្នកនោះ នៅកណ្ដាលនៃការឈឺចាប់ ឬវិបត្តិរបស់គាត់។ នៅពេលខ្លះត្រូវការប្រើពេលយូរ ដើម្បីជួយឱ្យមនុស្សម្នាក់បានប្រសើរឡើងវិញ ហើយយើងត្រូវដើរជាមួយអ្នកនោះរាប់ខែ ឬអាចដល់រាប់ឆ្នាំផង។ តើយើងស្ម័គ្រចិត្តចំណាយពេលរបស់យើង ដើម្បីជីវិតអស់កល្បអ្នកដទៃឬទេ? តើយើងស្ម័គ្រចិត្តថ្វាយជីវិតរបស់យើង ដើម្បីបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែរឬទេ?

យ៉ូហាន ១៣:៣៥ «បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក មនុស្សទាំងអស់មុខជាដឹងថា អ្នករាល់គ្នាពិតជាសាវ័ករបស់ខ្ញុំមែន»។

ប្រសិនបើយើងបង្ហាញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយឥតលក្ខខណ្ឌ ហើយដោយលះបង់ នោះមនុស្សទាំងអស់គេនឹងឃើញថា សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងយើង ហើយគេនឹងដឹងថាយើងមានលក្ខណៈខុសពីគេ ដោយសារតែយើងមានសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គនឹងបើកចិត្តអ្នកដែលបាត់បង់ទាំងនោះ ហើយគេនឹងចំហចិត្តស្ដាប់ ព្រមទាំងទទួលយកសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះអង្គផង។ សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់នឹងបើកទ្វារចិត្តមនុស្សទាំងនោះដើម្បីឱ្យយើងអាចចែកចាយអំពីដំណឹងល្អនៃព្រះបាន។

III. របៀបធ្វើតាមគោលការណ៍ អយ_ខស (OIKOS)

មានគោលការណ៍មួយទៀតនៅក្នុងចំណុចនេះ គោលការណ៍នោះហៅថា **Oikos**។ នៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ ១៦:៣១ ចែងថា *«សូមជឿលើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូទៅ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះលោកព្រមទាំងសង្គ្រោះក្រុមគ្រួសាររបស់លោកដែរ»*។ ពាក្យថា**Oikos**មានន័យថា«គ្រួសារទាំងមូល» ឬ «នៅក្រោមឥទ្ធិពល» របស់អ្នក។ មនុស្សគ្រប់គ្នានៅលើផែនដីគឺ សុទ្ធតែស្ថិតនៅក្រោមចង្កោមគ្រួសារទាំងអស់។

នៅពេលដែលអ្នកបានជួបនឹងមនុស្ស ដែលប្រកបដោយសេចក្ដីមេត្រីអ្នកប្រាកដជាចង់ឱ្យគេណែនាំទៅមនុស្សគ្រប់គ្នានៅក្នុងគ្រួសាររបស់គេ។ នៅពេលនោះអ្នកនឹងស្គាល់សមាជិកគ្រួសាររបស់គេទាំងអស់គ្នា។ មិនតែប៉ុណ្ណោះសមាជិកនៅក្នុងគ្រួសារនោះ ក៏មានគ្រួសាររបស់គេរៀងៗខ្លួនទៀតដែរ។ ឧទាហរណ៍ បើមនុស្សដែលប្រកបដោយសេចក្ដីមេត្រីមានសមាជិកគ្រួសារ ១០ នាក់ នោះប្រហែលជាអ្នកទាំង១០នោះមានគ្រួសារ១០នាក់ផ្សេងទៀតដែរ។ ដូច្នេះ អ្នកក៏អាចស្គាល់ពួកគេទាំង នោះបានដែរ។ គន្លឹះសំខាន់បំផុត នោះគឺ ត្រូវរកមនុស្ស ដែលប្រកបដោយសេចក្ដីមេត្រីជាមុនសិន រួចដើរតាម Oikoses គោលការណ៍គ្រួសារទាំងមូល។

IV. របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរ

ក. របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរបែបផ្សាយដំណឹងល្អ

១. ការនិទានរឿង

ប្រើរឿងណាដែលល្អៗ រឿងជាវគ្គៗរបស់គ្រីស្ទី ប្រនើរ ដែលបានដាក់បញ្ចូលក្នុងមេរៀននេះរួចមកហើយ។ រឿងប្រភេទនេះជារឿងសាមញ្ញ មានភាពងាយស្រួលក្នុងការតាមដានសិក្សា ព្រមទាំងការអនុវត្តន៍។ *ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូ* មានមេរៀនផ្សាយដំណឹងល្អប្រាំពីរ ដែលនិយាយពីជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូដកស្រង់ចេញពីម៉ាថាយសម្រាប់ប្រើជាមួយអ្នកមិនជឿ។ *ការចាប់ផ្ដើមជីវិតថ្មីក្នុងព្រះគ្រិស្ត* មានមេរៀនទៅដល់ប្រាំបី សម្រាប់ថែបំប៉នដល់ពួកអ្នកដែលជឿថ្មី។

១. ចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយការអធិស្ឋានសូមព្រះជាម្ចាស់ឱ្យប្រាប់គ្រប់គ្នាយល់ពីអត្ថន័យនៃសាច់រឿង។

២. អានរឿងឱ្យអ្នកចូលរួមទាំងអស់ស្ដាប់ ឬបើពួកគេមានមេរៀន នោះយើងត្រូវអានរួមគ្នាដោយប្រើវិធីប្រយោល។

៣. អ្នកដឹកនាំគួរសួរសំនួរដោយផ្ទាល់មាត់នៅពេលបញ្ចប់មេរៀន។ គោលបំណងនៃការសួរសំនួរទាំងនេះ គឺដើម្បីរំលឹកមេរៀន និងការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ។ មិនមែនសម្រាប់ការជជែកវែកញែក ឬឈ្លោះប្រកែកគ្នានោះទេ។

៤. អានសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណ។ អនុញ្ញាតឱ្យសមាជិកក្រុមទាំងអស់គ្នាពិភាក្សានិងសួរសំនួរដោយសេរីទាក់ទងនឹងសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណ។ ចូរប្រយ័ត្នកុំឱ្យមានការជជែកវែកញែកឥតប្រយោជន៍ ឬឈ្លោះប្រកែកគ្នាឱ្យសោះ។ ពេលនេះវាមិនមែនជាការសំខាន់សម្រាប់សមាជិកក្រុមយល់ព្រមទទួលយកនូវសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណ នោះទេ។ ប៉ុន្តែ ឯការសំខាន់នោះគឺថា តើពួកគេយល់ពីការបើកសម្ដែងនៃសេចក្ដីពិតតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរឬទេ។

៥. បន្ទាប់ពីការសិក្សាសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណរួចហើយ យើងត្រូវទុកពេលឱ្យគ្រប់គ្នាអាចចែកចាយពីសេចក្ដីត្រូវការ និងសំណូមអធិស្ឋានរបស់ខ្លួនដល់សមាជិកក្រុមទាំងមូល។

៦. អធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្ដីត្រូវការនីមួយៗ និងសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗនៅក្នុងក្រុម។ នៅពេលដែលក្រុមនេះមានការរីកចម្រើន ហើយមានមនុស្សទទួលព្រះអម្ចាស់ច្រើន យើងគួរទុកឱកាសឱ្យសមាជិកក្រុមអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ក្នុងកម្មវិធីអធិស្ឋាននេះ។

២. វិធីដោយប្រយោល (ដោយ ឆាលស៍ ប្រូក)

សេចក្ដីផ្ដើម:

មេរៀននេះត្រូវបានសរសេរឡើងដើម្បីជួយឱ្យគ្រប់គ្នារៀនពីរបៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ដោយវិធីប្រយោល ។វិធីបង្រៀនចំពោះអ្នកដឹកនាំនេះគឺថា ការអប់រំ ឬវគ្គសិក្សាពិសេសផ្សេងៗ គឺមិនមែនជាការចាំបាច់ដើម្បីយកមកបង្រៀនឡើយ។

វិធីសម្រាប់បង្រៀនអ្នកដឹកនាំរបៀបនេះ អាចនឹងយកមកអនុវត្តចំពោះការសិក្សាពិសេសនេះ ជាពិសេសសម្រាប់ការសិក្សាជាវគ្គៗទាក់ទងទៅនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អលើកដំបូងដែលអាចហៅថា «ដំណឹងល្អអំពីព្រះជាម្ចាស់» ដែលដកស្រង់ចេញពីការសិក្សាព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន។

ចូរនឹកចាំពីអ្វីដែលសាវ័កប៉ូលបានធ្វើនៅក្នុងគម្ពីរ ២ ធីម៉ូថេ២:២ គឺគាត់បង្រៀនអ្នកផ្សេងឱ្យទៅបង្រៀនអ្នកផ្សេងទៀត ។ល ។ ប្រសិនបើយើងចង់ឱ្យអ្នកដែល យើងបង្រៀនចេញទៅបង្រៀនអ្នកផ្សេងទៀតនោះ គឺយើងនឹងត្រូវការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ និងវិធីផ្សេងៗដែលពួកគេអាចរកបាននៅពេលដែលចេញទៅបង្រៀនដល់អ្នកដទៃផ្សេងទៀតនោះ ។

ក- វិធីបង្រៀនដោយប្រយោលទាក់ទងទៅនឹងកិច្ចការពីរយ៉ាង:

គោលបំណងនៃចំណុចនេះ គឺដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យឃើញច្បាស់អំពីចំណុចដែលទាក់ទងទៅនឹងការដឹកនាំដោយប្រយោល ។

ការដឹកនាំដោយប្រយោល មិនមែនដូចជាការដឹកនាំដោយផ្ទាល់នោះទេ ។ ការដឹកនាំដោយប្រយោលទាក់ទងនឹងពីរចំណុចគឺ៖

១. អ្នកដឹកនាំផ្តល់ការណែនាំដល់ក្រុម ។
២. មានការចូលរួមពីក្រុម ។

ការដឹកនាំដោយប្រយោលទាក់ទងទៅនឹង____________________ដោយសារអ្នកដឹកនាំ ហើយនិង____
ដោយក្រុមគ្រួសារ____

ការណែនាំ **ការចូលរួម**

ខ. មានច្បាប់ប្រាំចំណុចដែលយើងធ្វើតាម ប្រសិនបើយើងនឹងប្រើរបៀបដោយប្រយោលនេះ ។

១. អ្នកដឹកនាំគួរតែលើកទឹកចិត្តសមាជិកនៃក្រុមឱ្យចូលរួម៖

ការដឹកនាំដោយប្រយោល មិនអាចប្រព្រឹត្តិទៅបានទេ នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯងនោះ ។ ការដឹកនាំដោយប្រយោល គឺសំខាន់ដែលមានសមាជិកទាំងអស់ទទួលនូវការលើកទឹកចិត្តដើម្បី________________________
____

ការចូលរួម

២. ចែកសៀវភៅដែលមានចន្លោះសម្រាប់ឆ្លើយនឹងសំនួរ ឬអ្វីផ្សេងទៀតដែលអាចអានបានទៅដល់សមាជិក ។ ធ្វើដូច្នេះ នឹងបានជួយ ដល់គ្រូឱ្យរកឃើញ

ទិសដៅសម្រាប់ក្រុម។

ឧបករណ៍ទាំងនេះនឹងជួយលើកទឹកចិត្តដល់សមាជិកឱ្យបានចូលរួមផងដែរ។ រីឯសៀវភៅលំហាត់ដែលជួយឱ្យដល់គ្រូរកឃើញ________________សម្រាប់ក្រុម។ ក្រៅពីនោះក៏ជួយលើកទឹកចិត្តដល់សមាជិកឱ្យ________________ ________________________________។

____

ការណែនាំ ការចូលរួម

៣. អ្នកដឹកនាំត្រូវអត់ធ្មត់នៅពេលដែលដឹកនាំការរៀនព្រះគម្ពីរដល់អ្នកដែលមិនជឿ។ ការអត់ធ្មត់ជាការសំខាន់បំផុតនៅពេលដែលយើងប្រើវិធីប្រយោលនេះ។ សមាជិកក្រុមខ្លះនឹងមានចិត្តចង់ចូលរួមយ៉ាងខ្លាំង ហើយខ្លះទៀតមិនចង់ចូលរួមទេ។ ដូច្នេះបានជាមានច្បាប់មួយសម្រាប់អ្នកដឹកនាំតែងតែយកមកដាក់នៅក្នុងខ្លួននោះគឺ ត្រូវតែមានការ________________________

អត់ធ្មត់

៤. នៅក្នុងការដឹកនាំក្រុមបង្រៀនព្រះគម្ពីរ អ្នកដឹកនាំគួរតែធ្វើឱ្យមាននូវការដឹកនាំដែលគេអាចយកតម្រាប់តាម។ ការដឹកនាំដែលគេអាចយកតម្រាប់តាម។ ការដឹកនាំដែលគេអាចយកតម្រាប់តាមមានន័យថា ជាប្រភេទនៃការដឹកនាំមួយដែលសមាជិកនៅក្នុងថ្នាក់រៀននឹងអាចធ្វើដូចគ្នាយ៉ាងឆាប់រហ័សនូវអ្វីដែលអ្នកកំពុងធ្វើ។ អ្នកដឹកនាំគួរកាន់យកអកប្បកិរិយាមួយដែលភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់គាត់អាច________________________ដោយសមាជិកនៃក្រុម។

យកតម្រាប់តាម

៥. យើងបានរៀនរួចមកហើយថា ការដឹកនាំដោយប្រយោលទាក់ទងនឹងការចូលរួមពីសមាជិកនៃក្រុម។ ក្រុមនោះត្រូវពឹងផ្អែកលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីទទួលជោគជ័យ។ មានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលអាចកាត់ទោស និងបំផ្លាស់បំប្រែបាន។ កិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺ________________ និង________________________________។

ការកាត់ទោស ការបំផ្លាស់បំប្រែចិត្ត

គ. បីចំណុចដែលអ្នកដឹកនាំមិនគួរធ្វើ នៅពេលដែលដឹកនាំបង្រៀនព្រះគម្ពីរ ដោយប្រើវិធីប្រយោល៖

១. ជារឿយៗអ្នកដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរច្រើនជាសមាជិកក្រុមរបស់គាត់។ ពេលខ្លះគាត់មានភាពអំណួត។ ដូច្នេះគាត់និយាយចេញនូវអ្វីៗដែលគាត់ចេះទាំងអស់។ អាកប្បកិរិយាបែបនេះគឺ______________________________ ____។

ក. ដែលមានការចេតនា

ខ. ដែលគ្មានចេតនាក្នុងការដឹកនាំដោយប្រយោល

ជាការសំខាន់ណាស់ដែលអ្នកដឹកនាំ**មិននិយាយអ្វីៗដែលគាត់ដឹង**។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់និយាយតែអ្វីដែលជាការណែនាំផ្លូវដល់សមាជិកក្រុមតែប៉ុណ្ណោះ។

ដែលគ្មានចេតនា

២. នៅក្នុងថ្នាក់សិក្សាព្រះគម្ពីរប្រាកដជាមានម្នាក់លេចចេញមកដើម្បីបង្ហាញអំពីប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន។ យើងហៅមនុស្សប្រភេទនោះថា «ទស្សនវិទូ»។ វាជាការចំណាយពេលឥតប្រយោជន៍ក្នុងការជជែកវែកញែកជាមួយមនុស្សបែបនេះ។ «អ្នកទស្សនវិទូ» បែបនេះជាទូទៅគេហៅថា ____________________ សូមជ្រើសរើសច្រើនជាមួយ

ក. អ្នកដែលស្វែងរកសេចក្ដីពិតមែនទែន
ខ. ព្យាយាមឱ្យគេយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះខ្លួន
គ. ចូលចិត្តនិយាយ

ព្យាយាមឱ្យគេយកចិត្ត ទុកដាក់ចំពោះខ្លួន **ចូលចិត្ត និយាយ**

៣. ដោយពាក្យថា ការដឹកនាំដោយប្រយោល មានន័យថា សមាជិកជាច្រើននឹងចូលរួមក្នុងថ្នាក់រៀននោះ *អ្នកដឹកនាំត្រូវតែប្រាកដថា មនុស្សតែម្នាក់មិនអាចសម្រេចលើទៅលើការពិភាក្សាគ្នាទេ*។ នៅពេលដែលមាននរណាម្នាក់និយាយច្រើនជាងគេនៅក្នុងថ្នាក់រៀនដូច្នេះ នោះមានន័យថា អ្នកដឹកនាំមិនបានធ្វើការដឹកនាំដោយ______________________________

____បានល្អទេ។
____។

ដោយប្រយោល

ឃ.មូលហេតុពីរដែលថា ហេតុអ្វីបានជាការប្រើវិធីដឹកនាំដោយប្រយោលល្អ នៅពេលដែលបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មី៖

១. នៅពេលដែលយើងប្រើវិធីប្រយោលគឺ មានភាពងាយស្រួលក្នុងការផ្ទេរកិច្ចទទួលខុសត្រូវជាអ្នកដឹកនាំដល់សមាជិកក្រុមផ្សេងទៀត។ ជាចម្លើយដ៏សាមញ្ញក្នុងការផ្តល់នូវការដឹកនាំដល់ក្រុមមួយតាមរយៈការសិក្សាព្រះគម្ពីរដែលនឹងកើតជាក្រុមជំនុំនៅថ្ងៃណាមួយ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈមួយរបស់អ្នកដឹកនាំដែលឈ្លាសវៃនោះ គឺមានលទ្ធភាពក្នុងការ______________ភាពជាអ្នកដឹកនាំ។

____

ផ្ទេរ

២. នៅពេលដែលអ្នកប្រើវិធីដឹកនាំដោយប្រយោល ដែលយើងបានរៀននៅក្នុងមេរៀននេះ *អ្នកនឹងចាប់ផ្តើម ហើយដឹកនាំក្រុមថ្មីៗដែលមិនចាំបាច់កំណត់ថា អ្នកដឹកនាំនោះត្រូវតែមានបទពិសោធ មានលុយ ឬបានទទួលការហ្វឹកហាត់នោះទេ។ គឺថាគ្រប់គ្នាអាចធ្វើបាន!*

ដូច្នេះមានន័យថា មនុស្សជាច្រើនក៏អាច_________________ក្រុមថ្មីបានដែរ។

ដឹកនាំ

ខ. របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរបែបថែបំប៉ន

ម៉ាថាយ ២៨:១៩ និង ២ ធីម៉ូថេ ២:២

ព្រះយេស៊ូបានបង្គាប់ដល់យើងរាល់គ្នាថា «ចូរចេញទៅហើយ ***បង្កើតសិស្ស***» មិនមែនមានន័យថាគ្រាន់តែជាអ្នកជឿថ្មីធម្មតានោះទេ។ នៅពេលណាដែលសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់អ្នកបានថ្វាយខ្លួនភ្លាមជាការសំខាន់ នោះគឺអ្នកត្រូវថែបំប៉នគេ

ឱ្យក្លាយជាសិស្សដែលចេះបង្កើតសិស្សបន្តទៀត។ ការបង្កើតសិស្សគួរតែចាប់ផ្ដើមភ្លាមៗ ដើម្បីឱ្យគេរីកចម្រើនខាងការប្រកបទាក់ទងជាមួយនឹងព្រះ ហើយមានជីវិតពេញបរិបូរ ប្រកបដោយគោលបំណង និងអត្ថន័យក្នុងព្រះអម្ចាស់។

ដំបូងឡើយត្រូវដឹកនាំគេឱ្យស្គាល់ព្រះ បង្រៀនគេឱ្យចេះចំណាយពេលជាមួយនឹងព្រះក្នុងការសញ្ជឹងគិតពីព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ និងតាមរយៈការអធិស្ឋាន។ បន្ទាប់មកគឺហ្វឹកហាត់ពួកគេពីកិច្ចការងាររបស់ព្រះ។

១. ចំណុចដែលត្រូវសម្រេចចិត្ត

អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានមកដល់ចំណុចដែលត្រូវសម្រេចចិត្ត។ ឥឡូវនេះមកដល់ពេលដែលគាត់ជួបជាមួយនឹងអស់អ្នកដែលបានទើបតែរៀនចប់ជាមួយគាត់។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែអញ្ជើញទាំងអ្នកដែលបានសម្រេចចិត្ត និងអ្នកដែលមិនទាន់បានសម្រេចចិត្តឱ្យចូលរៀនថ្នាក់ថែបំប៉នបន្តទៀត។ ករណីនេះអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរធ្វើកិច្ចការពីរយ៉ាង៖

ក. ចាប់ផ្ដើមរៀនថ្នាក់ថែបំប៉នដោយមានសំភារៈភ្លាមៗ។ អ្នកជឿថ្មីគួរតែមានការថែបំប៉ន។ ការបង្កើតសិស្សជាការសំខាន់សម្រាប់អ្នកជឿគ្រប់ៗរូប ណិងសម្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងអស់ដែរ។ ការបង្កើតសិស្សជួយដល់អ្នកជឿឱ្យមានការរីកចម្រើនខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលជាគ្រឹះសម្រាប់ក្រុមជំនុំរឹងមាំមួយ ហើយអាចចាប់ផ្ដើមបង្កើតជាក្រុមជំនុំជាច្រើនទៀត។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរដឹកនាំការប្រើសំភារៈថែបំប៉នដោយប្រើវិធីប្រយោល។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អអាចប្រើសំភារៈ ឬឧបករណ៍អ្វីក៏បាន។ ប៉ុន្តែយើងចង់ឱ្យយោបល់ថា វាគួរជាឧបករណ៍ដែលមានការនិទានរឿង«ការចាប់ផ្ដើមជីវិតថ្មី»។

ខ. ជាការសំខាន់ណាស់ បើអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អតែងតែបន្តស្វែងរកមនុស្សផ្សេងទៀតដើម្បីចាប់ផ្ដើមក្រុមថ្មីរៀនដោយប្រើការសិក្សាអំពីដំណឹងល្អ ឬក៏រឿងនិទានជាវគ្គៗ ដោយមានសេចក្ដីសង្ឃឹមថ្មីៗទៀត។

២. សប្ដាហ៍ទីបី

នេះជាសប្ដាហ៍មួយទៀតហើយដែលត្រូវធ្វើការសម្រេចចិត្ត។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរទុកឱ្យសមាជិកក្រុមទាំងមូលជាអ្នកជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំម្នាក់ដែលចេញពីពួកគេ សម្រាប់ការជួបជុំពិភាក្សាគ្នានៅសប្ដាហ៍ក្រោយៗទៀត។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនចាំបាច់ខំប្រឹងរើសអ្នកដឹកនាំឱ្យពួកគេទេ ប៉ុន្តែគាត់អាចជួយណែនាំនិង

ឱ្យយោបល់ដើម្បីកុំឱ្យខុសពីគោលលទ្ធិនៃអ្នកជឿ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរជួបជាមួយនិងអ្នកដឹកនាំក្រុមថ្មីនោះដោយឡែកដើម្បីហ្វឹកហាត់ដល់ពួកគេ។ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អឥឡូវនេះអាចរៀបចំឱ្យមានជាទ្រង់ទ្រាយក្រុម ដែលកើតមកពីពួកអ្នកដែលព្រះបានរើសឡើងចេញពីពួកអ្នកជឿថ្មីនេះ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនឹងហ្វឹកហាត់ ហើយចាត់ឱ្យពួកគេចេញទៅធ្វើការបន្តទៀត ដើម្បីបង្កើតក្រុមថ្មី។ ចូរចាំថា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនឹងត្រូវជួបក្រុមរបស់ខ្លួនរាល់សប្តាហ៍។

៣. សប្តាហ៍ទីបួន និងទីប្រាំ

អ្នកដឹកនាំថ្មីនឹងដឹកនាំបង្រៀន ចំណែកឯអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អពេលនេះ គឺគ្រាន់តែជាអ្នកស្តាប់ប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនត្រូវរំខានដល់ការបង្រៀនរបស់អ្នកដឹកនាំថ្មីឡើយ

៤. សប្តាហ៍ទីប្រាំមួយ

ចំពោះសប្តាហ៍នេះ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវរកហេតុផលថាហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនអាចចូលរួមការរៀននេះបាន។ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវពន្យល់គេឱ្យច្បាស់ថា ពួកគេត្រូវតែជួបជុំគ្នារៀងរាល់សប្តាហ៍។

គ. របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរនៅតាមផ្ទះដោយគ្មានសម្ភារៈអ្វីក្រៅពីព្រះគម្ពីរ

ជំហ៊ានទី១: អ្នកដឹកនាំក្រុមត្រូវជ្រើសរើសបទគម្ពីរដើម្បីបង្រៀន។

ជំហ៊ានទី២: អ្នកដឹកនាំត្រូវស្នើឱ្យអ្នកណាម្នាក់អានបទគម្ពីរនោះ។

ជំហ៊ានទី៣: អ្នកដឹកនាំអានបទគម្ពីរឡើងវិញ ហើយបកស្រាយខគម្ពីរនីមួយៗយ៉ាងសាមញ្ញ។

ជំហ៊ានទី៤: ក្រោយពេលអានខគម្ពីរហើយ អ្នកដឹកនាំចាប់ផ្តើមសួរសំនួរស្រួលៗទាក់ទងនឹងសេចក្តីពិត៖

ក. តើខគម្ពីរនេះនិយាយអ្វីអំពីព្រះ?

ខ. តើខគម្ពីរនេះនិយាយអ្វីអំពីព្រះយេស៊ូ?

គ. តើខគម្ពីរនេះនិយាយអ្វីអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ?

ឃ.តើខគម្ពីរនេះនិយាយអ្វីអំពីអំពើបាប?

ង. តើខគម្ពីរនេះបង្រៀនអ្វីដល់ខ្ញុំ?

ច. តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឱ្យខ្ញុំអាចយកខគម្ពីរនោះមកអនុវត្តក្នុងជីវិត?

ជំហ៊ានទី៥: អ្នកដឹកនាំគួរបង្ហាញខគម្ពីរដែលទាក់ទងផ្សេងទៀតដល់ក្រុមរបស់គាត់ប្រសិនបើដឹង។

ជំហ៊ានទី៦: អ្នកដឹកនាំគួរដឹកនាំសមាជិកក្រុមឱ្យចេះទទួលយកខគម្ពីរដាក់នៅក្នុងជីវិតរបស់គេ។

ជំហ៊ានទី៧: បន្តទៅខគម្ពីរបន្ទាប់ទៀត។

ជំហ៊ានទី៨: ចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីបង្រៀន អ្នកដឹកនាំគួរអធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់គេគ្រប់គ្នា។

ឃ. របៀបដឹកនាំការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាមួយអ្នកមិនជឿ

១. ការជួបជុំដំបូង

ក. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមុនដំបូងនេះ គួរយកនូវសំភារៈដូចខាងក្រោម៖

- ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
- ប៊ិច ឬ ខ្មៅដៃ
- ក្រដាសសម្រាប់សរសេរ
- ក្រដាសបទចំរៀងផ្សេងៗដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីបង្រៀន
- ខិត្តប័ណ្ណ «តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឱ្យបានជីវិតអស់កល្ប»

សិក្សាអំពី «ដំណឹងល្អ» រឿងរ៉ាវផ្សេងៗនៃដំណឹងល្អ ឬ អ្វីដែលគាត់បានរៀបចំសម្រាប់បង្រៀន។

ខ. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមុនដំបូង គួរណែនាំខ្លួនគាត់ឱ្យគេដឹងថា ជាអ្នកដឹកនាំការបង្រៀនព្រះគម្ពីរ។

គ. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមុនដំបូង គួរសុំឱ្យសមាជិកគ្រប់គ្នាសរសេរឈ្មោះអាយុ

និងថ្ងៃខែកំណើតនៅលើក្រដាស់មួយ។ ពន្យល់ប្រាប់គេថា ក្រដាសសរសេរឈ្មោះនេះ គឺសម្រាប់អ្នកដើម្បីយកទៅអធិស្ឋានឱ្យសមាជិកៗគ្រប់គ្នា ហើយប្រាប់គេថា អ្នកនឹងនាំមកនូវមេរៀនក្នុងគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន សម្រាប់មេរៀនលើកក្រោយ។ ក្រដាសសរសេរឈ្មោះនេះ គួររក្សាទុកក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុសម្រាប់អធិស្ឋានជាប្រចាំថ្ងៃ។

ឃ. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមុនដំបូង គួរតែច្រៀងចម្រៀងពីរបីបទ បន្ទាប់មកសួរពួកគេថា តើចង់ចេះច្រៀងដែរឬទេ។ ហើយទុកឱ្យក្រុមទាំងមូលជាអ្នកសម្រេច។ បើគេចង់ចេះនោះយើងបង្រៀនគេមួយ ឬពីរបទដែលមានអត្ថន័យល្អ។

ង. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមុនដំបូងគួររើសយកបទចំរៀងមួយធ្វើជាប្រធានបទ។

ច. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ មុនដំបូងគួរសួរដល់សមាជិកក្រុមអំពីសេចក្តីត្រូវការ ឬសំណូមពរអធិស្ឋានអ្វីនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មកអធិស្ឋានជាមួយគ្នាលើសំណុមអធិស្ឋានទាំងនោះ ហើយរក្សាការអធិស្ឋាននេះរហូតពេញមួយសប្តាហ៍។

២. ណែនាំឱ្យស្គាល់ព្រះគម្ពីរ ហើយដឹកនាំការបង្រៀន

<u>ចូរចាំថា</u>: អ្នកទាំងនេះមិនមែនជាពួកអ្នកជឿទេ។ គេមិនទាន់ស្គាល់ព្រះគម្ពីរ ហើយក៏មិនទាន់ដឹងពីរបៀបប្រើដែរ។ ដូច្នេះ អ្នកបង្រៀនត្រូវការអត់ធ្មត់ច្រើន។ យើងគួរតែចែកចេញជាគូៗ ធ្វើការក្នុងភាពជាដៃដូរដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមកឱ្យរៀនប្រើព្រះគម្ពីរ។

ក. បង្ហាញព្រះគម្ពីរឱ្យគេស្គាល់សិន រួចចាប់ផ្តើមពន្យល់ថា ព្រះគម្ពីរចែកចេញជាពីរផ្នែកគឺ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី ហើយនៅក្នុងនោះចែកចេញជាសៀវភៅតូចៗជាច្រើនទៀត។ បន្ទាប់មកពន្យល់ដោយសង្ខេបពីសារបាននៃគម្ពីរទាំងសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី។

ខ. ប្រាប់ពីរបៀបរកព្រះគម្ពីរដោយមើលលេខទំព័រ។ ជួយរកលេខទំព័រសម្រាប់គម្ពីរយ៉ូហាន រួចអ្នកជួយបើកទៅព្រះគម្ពីរយ៉ូហាននោះជាមួយគេ។ នៅពេលដែលគេរកឃើញគម្ពីរយ៉ូហានហើយ នោះអ្នកអាចប្រាប់គេឱ្យស្គាល់ជំពូកខ នៅក្នុងគម្ពីរនោះបាន។

គ. នៅពេលដែលអ្នកបានរកឃើញគម្ពីររួចរាល់ហើយ នោះអ្នកអាចចាប់ផ្តើមរៀនដោយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេអានសំនួរ ខគម្ពីរ ហើយឆ្លើយនឹងសំនួរផ្សេងៗ

ផងដែរ។ សូមប្រើវិធីប្រយោល ដែលអ្នកដឹកនាំនឹងមិនអានខគម្ពីរ សំនួរផ្សេងៗ ឬក៏ឆ្លើយនឹងសំនួរអ្វីឡើយ។ អ្នកដឹកនាំនឹងជួយឱ្យពួកគេរកចម្លើយដែលត្រឹមត្រូវ។ ប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយមិនត្រូវ នោះសូមឱ្យពួកគេអានខគម្ពីរ និងឃ្លានៃសំណួរឡើងវិញដើម្បីរកចម្លើយ។ ការប្រើវិធីរបៀបនេះនឹងជួយដល់អ្នកជឿថ្មីអាចមានលទ្ធភាពដឹកនាំការរៀនព្រះគម្ពីរនៅតាមផ្ទះនៅតាមអ្នកមិនជឿផ្សេងទៀតបាន។

៣. សេចក្តីអញ្ជើញ

មេរៀន «ដំណឹងល្អ» ទាំងប្រាំមួយនោះមានសេចក្តីអញ្ជើញមួយ នៅក្នុងនោះ (ប្រសិនបើអ្នកប្រើមេរៀនជាការនិទានរឿងនោះ សេចក្តីអញ្ជើញគឺមាននៅក្នុងមេរៀនទាំង៧)។ អ្នកដឹកនាំអាចប្រើខិតប័ណ្ណដែលមានឈ្មោះថា «តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឱ្យបានជីវិតអស់កល្ប» ឬឧបករណ៍អ្វីផ្សេងទៀត ដើម្បីយកមកពន្យល់អំពីដំណឹងល្អនៃព្រះ ហើយអញ្ជើញពួកគេឱ្យទទួលយកព្រះយេស៊ូ ធ្វើជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ។

៤. មេរៀនចុងក្រោយ

បន្ទាប់ពីរៀនចប់ហើយ គឺជាពេលវេលាសម្រាប់ឱ្យពួកគេធ្វើការសម្រេចចិត្ត។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរសួរពួកគេថា តើចង់បន្តរៀនជាមួយគ្នាទៀតដែរឬទេ។ ប្រសិនបើគេថា «ចង់» នោះគាត់គួរគិតគូរអំពីមេរៀនសម្រាប់ការថែបំប៉នពួកគេបន្តទៀត។ ការចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីជាមួយព្រះយេស៊ូ នោះប្រាកដជាមានការអស្ចារ្យមួយកើតឡើង។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរប្រាប់ដល់ពួកគេទាំងអស់គ្នាឱ្យជួបជុំនៅកន្លែងតែមួយ ប្រសិនបើអាច។ សូមឱ្យប្រាកដក្នុងការអញ្ជើញពួកគេឱ្យចូលរួមគ្រប់គ្នាទោះបីអ្នកមិនទាន់សម្រេចចិត្តជឿក៏ដោយ។

ប្រើរឿងណាដែលល្អៗ រឿងជាវគ្គៗរបស់គ្រីស្ទ ប្រនើរ ដែលបានដាក់បញ្ចូលក្នុងមេរៀននេះរួចមកហើយ។ រឿងប្រភេទនេះជារឿងសាមញ្ញ មានភាពងាយស្រួលក្នុងការតាមដានសិក្សា ព្រមទាំងការអនុវត្តន៍។ *ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូ* មានមេរៀនផ្សាយដំណឹងល្អប្រាំពីរ ដែលនិយាយពីជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូដកស្រង់ចេញពីម៉ាថាយសម្រាប់ប្រើជាមួយអ្នកមិនជឿ។ *ការចាប់ផ្តើមជីវិតក្នុងព្រះគ្រិស្ត* មានមេរៀនទៅដល់ប្រាំបី សម្រាប់ថែបំប៉នដល់ពួកអ្នកដែលជឿថ្មី។

១. ចាប់ផ្តើមមេរៀនដោយការអធិស្ឋានសូមព្រះឱ្យប្រាប់គ្រប់គ្នាយល់ពីអត្ថន័យនៃ